

Adacsi Veszelszki Ferenc

Szellem kialakulásától a vallásokig

A régi magyar dicsőségünk megélése elsősorban az ábrándozással kezdődik, mert az őstörténelemnek a kutatása terén számos lehetőséget meg kell vizsgálni, így az isten fogalmát is. Az isten fogalmának a kialakulása igen közel áll a magyarságnak a hit és a hiedelem világához, hiszen a Sumer szavaknak megfejtéséből igen sok eredmény levonható, a vallások kialakulása nem más, mint az isten fogalomnak a kifejező erejében keresendő. Az ŐS-TEN = ŐS-TAN, tehát innen is könnyen felismerhető a szellem kialakulásának a szakrális felé vezető útja. Az ŐS (rég, ősi) magyarzatot nem igényel, de a TEN szó az-az őshazába vezető kinyilatkoztatás, amely a ten, vagy a tan kifejezője is egyben, vagyis ezt a szót nem lehet másként értelmezni, mint az őshazában kialakult ŐSTANT, amely megszemélyesíti a mai isten fogalmát. A fent említett fogalom nem is lehet más, mint az őstörténelmünknek és a fajunknak a dicső múltunknak az ápolása, kegyelettel és tisztelettel, mert az ŐSTAN nem más, mint a múltunk egy kicsiny darabja. Felvetődhet az a kérdés, hogy miért is kell a múltunknak ezt a szívárványos útját nekünk bejárni? Miért is kell nekünk, az őseinknek a nyelvével foglalkoznunk, hiszen a múltunkat vissza lehet vezetni az i.e. nyolc, vagy tíz ezer évre, amivel nekünk, élnünk kell, de nem szabad vissza élnünk az ismeretanyagainkkal! Tudnunk kell azt a tényt, hogy ma a világban az őseinknek, talán mi vagyunk az egyetlen olyan örökösei, akik ma is büszkék lehetünk arra, hogy az őstudásnak a birtokába vagyunk. Az írott források nem igazán adnak olyan lehetőséget arra, hogy az írások alapján kövessük az ŐSTANNAK a fejlődését, hiszen ebben a korai időszakban még az írásnak azt az ősi formáját ismerték, amelyet képirásnak nevezünk, tehát ennek az írásnak is a kezdeti szakaszáról beszélhetünk. Az őshitünk megmaradásának egyetlen olyan biztosítéka volt, ami arra garancia, hogy a fejlődésnek a menete nem más, mint az anyanyelvünknek a megmaradása, amelyet úgy is szoktunk nevezni, hogy az „ÉDESANYANYELVÜNK”. A nyelv megmaradását számos olyan fenn maradt írás és hagyomány őrzi, amely számunkra a biztosítékot adja. Nyelvünk vezet el bennünket a régmúltba és mutatja meg azt az utat, amely az őseinket és a vele kialakult világszemléletünket is bemutatja nekünk, hiszen a szellem szabad áramlása a génekbe bevészte az ISTEN fogalmát, amely nem lehet más, mint az a szakrális személy, akit ilyen módon megszemélyesítettek az őseink. Az ISTEN fogalom mellett van egy olyan írás a birtokunkba, amiről nem szabad elfeledkezni, és pedig a Babiloni agyagtábla, amelyen ez a szöveg olvasható „A te szent neved Dingir (isten)” A mai hitünkben ugyanazt mondjuk, mint néhány ezer évvel ezelőtt, ma is a szentséges lényedet értjük alatta, aki öröktől fogva vagy nekünk. Csodát tett ez velünk, mert a „te nevedet Babilonban is így mondták - ISTEN”. Ma nincsen a világon még egy olyan nép, amelyik elmondhatná magáról, hogy a nyelvében és a hagyományaiban fel tudná mutatni, hogy a szakralitás és a spirituális gondolkodás a saját történelméből nőtte ki magát. Az első imádságot is az ősidőkből ismerjük, hiszen a Nippur-ban kiásott agyagtáblának a szövege ezt az imádságot tartalmazza. Idézzük fel ezt az imát:

„Én ISTENEM.

Napsugár ragyog a földön...

S én napjaim sötétben töltöm.

A remény s a hit napja

Bár jönne...

*De csak hull-hull
A szemem bús könnye.
A szerencsétlenség
Tart a kezében
És nincs segítség...
Kialszik életem.
Testem szörnyű lázban ég.
Én ISTENEM!
Ki teremtettél
Emeld magadhoz orcám még.
Óh, meddig-meddig akarod,
Hogy ne védjen, őrizzen karod...
És meddig-meddig engeded,
Hogy nélkülözsem segedelmedet...?*

Lám ez az ima is azt bizonyítja, hogy a Sumer magyarságunk itt ebben az imában is Babilontól egészen Esztergomig az ISTEN szónak az értelme ugyan az, de a világ ugyan ezt érti alatta, mint mi magyarok. Ebben az esetben nem beszélhetünk szóátvételtől, mert a világ más nyelvein ezt a szót, hogy ISTEN, csak magyarul lehet értelmesen levezetni, amelynek az értelme nem változik meg, erre legyen bizonyíték J. Oppertnek a megjegyzése „magyar nyelv ismerete nélkül nem lehet megérteni a sumer nyelvet”, már ez a híres francia nyelvész történész felismerte a XIX század második felében azt, hogy a sumer nyelvet a magyar nyelv ismerete nélkül igen nehéz értelemszerűen feldolgozni. Azonban a nyelv mellett figyelembe kell venni a szellem alakulásának a fejlődését, amely mindenkor igen nagy harcot jelentett a szellem szabadságának az alakulásának a terén, mert a jó gondolatoknak a szellem fejlődésében ott található a rossznak a jelenléte is, amely a fejlődésben a szellem szabadságát korlátozza, hiszen a korai vallásokban kimutatható a gonosznak a jelenléte is, amely az istenek kialakulásának a függvénye is volt. A jó cselekedeteknek az ellenpárja a rossz, vagy más szóval a gonosznak a jelenléte is, amely az emberi szellem alakulásának olyan feltételét biztosítja, hogy az megfeleljen a kultúrának és a fejlettségének a színvonalának. Nevezetesen annak a feltételnek, hogy az emberi elme olyan spirituális fejlődésen menjen át, amely az emberi szellem szárnyalását tudja biztosítani, vagyis a gonosz mindenkor a háttérbe maradjon. Ebből adódóan alakult ki a fejlődés során az istenek mellett a démonoknak a hit és hiedelem világbani jelenlétük, amely a jó cselekedetek megvalósításának a fékező erőivé váltak, hiszen a feladat nem az volt a démonok részéről, hogy a cselekvést elősegítsék, hanem a fékező erőnek a szerepét töltötték be. Az óvilági istenek az első időszakban megsokasodtak, amelyek a szellem szárnyalását is magukkal vitték, oly módon, hogy a szellem kibontakozásának a lehetősége a földi embernek a világában megmaradt, de ez az-az időszak, ahol az istenek is megsaporodnak és az istenek mellett a démonok is megjelennek és kifejtik tevékenységüket. Az ókori Közép-keleten az istenek százait imádták az emberek, minden városnak volt istene, sőt minden etnikai csoportnak önálló istene volt, ami azt is jelentette, hogy az istenek jól megfértek egymással. Az isteneknek a kialakulása nem másért alakult ki, mint a természeti jelenségek semitizálásából (általánosításából), mert a jelenségekkel az akkori emberek nem tudtak mit kezdeni és a jelenségeket tisztelték. Így alakulhattak ki azok a spirituális jelenségek, amelyeket isteni erővel ruháztak fel a korai emberek és megalkották az ember képmására az első isteneket, amelyeknek az ábrázolása emberi alakban történt meg. Az égi jelenségeket viszont csakis az ég urának cselekedeteivel tudták azonosítani, mert ilyen erővel, csak az égiek rendelkezettek. Eljutottunk oda, hogy az istenek emberi alakot öltöttek, de kik is voltak ezek az istenek? Az első olyan isten, akit a népe el tudott fogadni, nem más volt, mint az AN- isten, amely az isteni triadában a központi isten volt, aki a föld és az ég ura. Az isteni hármasság nem más volt, mint a világi és az égi hatalomnak a megosztása a fiai között.

Az első szülött fiát Enlilnek hívták, aki a felső világ ura volt, addig a kisebbik fia az Enki a mélységek birodalmát uralta és birtokosa volt a tudásnak, amellyel élni lehetett, de visszaélni nem volt szabad. A fentiekből láthatjuk, hogy az isteni triada kialakulásával az egy igaz isten felé haladt a spirituális gondolkodás. Az a kifejező erő, amelyik azt fogalmazza meg, hogy „Egy az Isten”- már magába foglalja a földi és az égi világot, az ég és a föld, valamint az alvilágnak az egységét és fogalmát. A több ezeréves Mah-Gar gondolkodásunknak a fent idézett három szó nem csak szakrálisan és spirituálisan igaz, hanem ezt úgy élte meg a Mah-Garság, hogy törvényként tiszteletben is tartotta. Ez a nép már a történelemelőtti időkben már olyan istentisztelettel rendelkezett, hogy azt már nem lehet egyszerűen úgy tekinteni, hogy a világtól elvonatkoztatott gondolat lett volna, mert ez a nép lényében megélte. Erre legyen példa, hogy az ősi legendáink nem tudtak volna kialakulni és természetesen a szakrális világban fenn maradni. A Bibliai szent íratok is az ősi Mah-Gar népnek a hagyatékáról szólnak, hiszen az ős kinyilatkoztatás az nem más népnek a szellemiségének a nagyságát bizonyítja, mint a magyarok őseinek a hagyatékát, amelyet a Mah-Gar nép teremtett meg és nem a zsidóság. Az ős kinyilatkoztatás ténye nem a zsidósághoz köthető, hanem a máguspapoknak a tevékenységéhez, akik a tudásra szert tettek és ennek fejében a szellemvilágnak, a titkainak a megvilágosodására, az isteni hatalomnak a lemérhetetlen, kiszámíthatatlan és megmagyarázhatatlan rendelkezéseként „elérték az őseinket”. Ebből levezethető az a tétel, hogy az őseink voltak az első olyan személyek, akik az ős kinyilatkoztatás részesei voltak. Az „Ő” tudatukból származik mind az, ami a későbbi átvételekből, így a bibliában, vagy a pátriárkáknak a kinyilatkoztatásaiban is megtalálunk. A bibliai kinyilatkoztatást a héberek magukénak vallják, de megfelelnek arról, hogy a szaktudományok ma már tudják azt, hogy „Ők” csak felhasználták az ősi iratokat és a saját identitásuknak részévé kívánták tenni ezt a fent említett ősi iratot, amely a magyarságnak és az elődöknek a rég letűnt történelmük a részét képezte. Az ős pátriárkák azok nem zsidók voltak, hanem Mah-Garok, vagy más nyelven fogalmazva a Sumerek voltak azok, akik létrehozták az ős kinyilatkoztatásokat. Magyar ősnépünk máguspapjai voltak azok, akik a fent említett tudással rendelkeztek és nem a zsidók. Ezt a megtalált, ősi iratokból egyértelműen ki lehet olvasni, amit S. N. Kramer prof. megfejtett, amikor megfejtette azt az agyagtáblát, amelyen ezek a tételek szerepeltek (lásd az 1959 év megfejtési eredményeit). Amikor ezek az ősi iratok keletkeztek még zsidó nép nem is létezett, legfeljebb csíráiban lehetett meg ennek a népnek az alapja, tehát a történelem nem ismert még ilyen népet, nem létezett sem júda, sem héber, sem zsidó elnevezésű nép. A láthatatlan szellemi erő a teremtő szellem uralmát a teokráciájában határozta meg, imígyen „EGY AZ ISTEN” kettős „HÁROMSÁGA”. Ez a kettős háromság ábrázolásában az ősi szakrális jelképünket kell magunk elé képzelni és már is láthatjuk, hogy a két háromszöget egymásba kell illeszteni, és egy hatágú csillagot kapunk ez jelzi az „ISTEN KETTŐS HÁROMSÁGÁT”. Ugyan ezt ma megtaláljuk azoknál a népeknél, akik átvették a Szkíta Hun-Magyar népektől, közöttük a zsidóknál, vagy éppenséggel a Vatikánnak a címerében megtalálhatjuk, pedig ez a jelkép a Sumer Mah-Gar népnek, a jelképrendszerének az egyik bizonyítéka. Ezt a fent említett csillagot ma az átlagember úgy ismeri, mint „DÁVID CSILLAG”, és ugyan ezt tisztelik a Vatikán címerében is. Ez a csillag, amely az őshit kialakulásában az ismert első olyan szimbólum, amelynek az értelmezését ma is ismerjük. A két háromszögnek az összeillesztéséből egy „Dávid” csillagot kapunk, amelynek az alsó csúcsán helyezkedik el az AN főisten, a baloldali csúcsán az ENLIL, majd a jobb oldali csúcsán értelemszerűen az ENKI. A csatlakozó másik háromszögnek a csúcsain, viszont az ég és a föld kapcsolatait találhatjuk meg, így az An istennel szemben található az ÉG, az An istentől balra található a FÖLD, tőle jobbra a LÉLEK, tehát ez a hatágú csillag az egyetlen istennek a szentháromságát jelképezi. Gondoljunk csak abba, hogy az ősi miatyánknak a szövege hogyan is kezdődik,

már is látni fogjuk azt, hogy az ég és a föld hogyan kapcsolódik össze. A sumer agyagtábla szerint így hangzik: „**Dicsértessék meg a Te szent neved a kétszeri háromságban.**”

Ezt a megfogalmazást nem csak a Mezopotámiai kultúrkör ismeri, hanem az indiai és a Kárpát-medencei kultúra is. A Mezopotámiában megtelepedő népek magukkal hozták ezt az ismeretanyagot a korábbi hazájukból és a Mezopotámiai területeknek az őslakói csupán átvették a bevándorlóktól, mert az újonnan érkezőknek jóval magasabb volt a kultúrájuk. A szellemi kultúrák fejlődése magával hozta azt, hogy az istenek kialakulása milyen hatással volt a fejlődésre. A Mah-Gar nép ősi kultúrája nem véletlenül foglalta magába az ég és a föld principiumát, mert a világot csak úgy tudták elképzelni, hogy az égben lakozik egy minden hatalommal rendelkező istenség, aki a világot irányítja, tehát a föld és az ég az egy és oszthatatlan a hit és a hiedelem világ szerint. A szellem királyságával kell néhány gondolatot kifejteni, hiszen a felső királyság királyai egyszerre irányítják az égi és a földi ügyeket, ami azt is jelenti, hogy a királyság kialakulásával a hatalom az égieknek a birtokában van és a király nem egyéb, mint az égi királyság földi helytartója. Ezt Jasztrow így fogalmazza meg „az ég és a föld úgy tartoznak egybe, mint a valóság és tükörképe”, látható nem lehet elválasztani a földi királyságot az égi királyságtól, mert a kettő egymást kiegészíti, vagyis a szellemnek az érvényesülése nem lehet más, mint az égiek akaratának a földön való érvényesülése. Legyen erre példa egy másik olyan tétel, mint az „égi törvényeknek a földön ugyan úgy kell érvényesülni, mint az égben”, ez szintén azt támasztja alá, hogy a gondolkodásunk spiritualitásának kell érvényesülni, hiszen a gondolat szabadságát a szellemi erő biztosítja, amit az égiek adnak meg az ember számára. Perosokratesi filozófia azt hirdeti, hogy az ősi népeket onnan lehet felismerni, hogy a „gondolkodásuk a szakralitásban fejeződik ki, ami nem baj, csupán a felismerés tekintetében meg könnyíti a felismerést”. Azonban van egy fontos gondolat ebben a filozófiai megközelítésben, ez a gondolkodási rendszer magába foglalja a nép gondolkodását „sors, történelem, vallás, és a politika”, tehát ebből ismételtén eljutottunk oda, hogy a sorsa a népnek, így a történelme is az égben íródott meg, amely egyértelművé teszi azt a gondolkodást, hogy az ember nem vallásként éli meg az istenekkel való kapcsolatot, hanem életformaként. Ez a lényeges különbség a vallások kialakulása és az istenekkel való együttélés között. Nem egyszerű kérdésekről van itt szó, hiszen a fejlődés elhozza azt, amikor a társadalmi fejlődés kettéválik, vallásra és az istenekkel való együttélésre. Az isteni teokrácia a hatalomnak az igazságosságára építi az életét, valamint a felfogásában az ember és a környezete semmivel sem több a másik embernél, hiszen minden a természetnek a része. Ez a gyakorlatban szinte teljesen keresztül vihetetlen, hiszen az ember ki van szolgáltatva a természetnek, a szeszélyeinek és ennek ellenére egyenrangúnak tekinti az embert és a természet alkotóelemeinek részévé teszi, úgy, mint az isteni hatalomnak a kozmosz a csillagképeit, valamint a bolygókat. Ebből az elgondolásból következik az, hogy az égi törvények ugyan úgy érvényesek a földön, mint az égben, tehát ebből azt kell megérteni, hogy a természetnek az erejét és a törvényszerűségeit nem kerülhetjük el, mert azok mindenkire egyaránt érvényesek. Ebből az is törvényszerűen következik, hogy az ember épp olyan szabad és önálló, mint az égen látható bolygók, vagy az égenfutók. Nézzük meg az ősök erről hogyan gondolkodtak, hiszen az ismereteik nélkül nem értenék meg, „az ég az istenek lakhelye”, ez a felfogás adja a megfontolást is, hiszen „ahol az istenek laknak, ott az istenek megtalálhatóak, így azonosították a csillagokat és a bolygókat isteni személyekkel”. Az égi uralomnak a létét ezek az égitestek határozták meg, így az uralom törvényeit az égitestek közvetítették, így az égitestek pályája kedvező, vagy bizonyos időkben a kedvezőtlen hatásokat hogyan közvetíti a földre. Látható az is, hogy az égitestek pályájának az ismerete kellett, hogy kialakuljon ahhoz, hogy meglehessen mondani azt, hogy mikor kedvező az egyes bolygóknak a közelsége, vagy a távolsága a földi léttől. Ezeket a kedvező és kedvezőtlen hatásokat mind feljegyezték és ezek képezték az égi uralom rendszerét. Így változtak a csillagok hatásainak és a rajtuk lakó isteni személyeknek a földre vonatkozó

rendelkezései, ezeket a rendelkezéseket jó előre ki tudták olvasni, a máguspapok az égi jelenségekből és ezeket a tapasztalatokat apáról fiúra örökítették és az írás megjelenése után le is írták, így hagyományozódott az ismeretanyag az utókor számára. Miután a bolygók és a csillagok, így a csillagképek a kozmosz tökéletes rendjében helyezkedtek el állandó és változatlan törvényszerűséget sugároztak, ezért váltak a föld gondviselésének legbiztosabb hirdetőivé, és még példát is adnak az embereknek a hűségről, az állandóságról, a jóságról, a tisztaságról, a törvényről (Kitadimanta), magyarul a „törvény szerint”. A fenti gondolatmenetből következik az, hogy a földi hagyományt kell behelyezni a teokratikus uralomnak a serpenyőjébe, tehát az egyensúlynak a megteremtése végett, ami azt jelenti az „égi törvényeknek a földön is érvényesülni kell”. Nem lehet késlekedni, mert a kozmosznak a pontosságát kell követni, tehát nincsen meg az a lehetőség, hogy az égi törvényeket ki lehessen játszani, vagy kibúvót lehessen találni rajta. Miképpen a csillagoknak a születése és a pályája az égi törvények szerint alakul, ugyan ezt kell elképzelni az emberek esetében is, mert a törvényeknek az áthágását az ember nem tudja megtenni, mert azt a természeti törvények szabályozzák. Amit az ember megtehet az nem más, mint a törvényeknek a betartása és a törvények szellemében való cselekedet elfogadása, tehát nem lépheti túl az ember azt a keretet, amelyet az égiek biztosítanak az ember számára. Ezért van az, hogy a ma ismert első vallás kialakulásához vezetett a fenti gondolatnak a tovább vitele, mert a társadalmi fejlődés olyan igényekkel lépett föl, amit már az egyenjogúságnak a logikájával nem lehetett megmagyarázni, lásd az állam kialakulását, vagy a faluközösségek kialakulását és ezekhez a kultúrákhoz kapcsolható szellemiséget, amely meghatározza a népnek a létét, vagy a közösségnek az uralkodó szellemiségét. Az ősi népeknek a felfogása szerint az életnek a szabályozója a láthatatlan nagy kerék, amely a világmindenséget körbe forgatja, és ez magába foglalja a tizenkét csillagképet is. Ezt a láthatatlan kereket az őseink (Sumerek) a babiloni ékiratokon LU-MASU-nak nevezte, magyarul „az ember mása”, ez a fogalom ebben az időben teljesen elfogadott volt, hiszen a szellemi szabadság már ebben a korai időben pontosan meg tudta határozni a fenti fogalmat. Az istenek világában a neolitikum embere is jól tudott tájékozódni, hiszen a legfőbb istene nem is lehetett más az akkori embereknek, mint a „FÖLDANYA” a Magna-máter, mert a földanya biztosította az élet feltételeit az emberek számára. Az őskor embere számára a fő téma nem más, mint a termékenységnek a szimbolikus ábrázolása, amely azt is megmutatja számunkra, hogy az isteni erő milyen irányba hat. A letelepült életformára való átállásnak az egyik vívmánya, hogy a föld ajándékát meg kell művelni és a terményeknek meg kell őrizni a csíráképeségét, ehhez a „Földanyának” a segítségét kérték, hiszen a Földanya adta meg azt a lehetőséget, hogy a termény gazdagon adja az áldását, vagyis gazdag termést lehessen betakarítani a földekről. A Magna-máternek a tisztelete és az ábrázolása is a lehető legcsodálatosabb, hiszen az istenanyát egy másállapotú (terhes) nőként kezdték el ábrázolni, ami teljesen le volt egyszerűsítve, de a mondanivalója mégis érthető volt. Az egyszerűsítéseknél megfigyelhetjük azt, hogy az ábrázolás egy központi témát fejez ki, amelyben meg lehet találni az általánost és az elvontat is. Kérdezhetnék, hogy mi lett a központi téma? Nem más, mint a termékenységnek a szimbóluma, ez természetesen a művészetekben is megjelenik, hiszen ennek a gondolkodásnak az elvont fogalmak felé való fejlődését láthatjuk. Az élelemtermelő tevékenységnek a gondolata nem lehet más, mint az ember függősége a közösséggel szemben, valamint az időjárási viszonyoknak a szinonimáját fejezi ki. A termékenységnek a szinonimája nem is lehet más, mint a „NŐ”, de nem olyan formában, hogy egy bizonyos nőt ábrázol, hanem az általános és minden nőre érvényes és mindenekfölött a „NŐ”, az anya, az életet magábfoglaló istenanya a „MAGNA-MÁTER.” Az istenanya megszabja, hogy mindennek van kezdete és van vége, minden létezőnek van forrása, az életet és a halált is magába foglaló ISTENANYA. Kialakult a kőkori emberek jelzőrendszere, amely meghatározza az életnek a forrását, ebbe a jelzőrendszerbe beletartoznak az istenanya

ábrázolások is, hiszen mindenekfelett az életnek a szinonimája a NŐ, akkor a termékenységet nem is lehetne másként ábrázolni, mint egy másállapotú (terhes) nőként. Már a kezdetleges földművelés idején látták a mezőgazdasággal foglalkozók, hogy a természet egy ideig a halál állapotában van és egy idő után új életre kel, vagyis újra éled, amelytől az embereknek az élete függött. A természet halála és újra éledése a növényi magnak az elvetése (temetése) a csapadékéltető hatása a szárazság viszont a pusztító hatásnak a léte, az embereknek a létét mind meghatározza. Az új élet a csapadéktápláló hatásától függött, megfigyelték a nap a hold és a csillagoknak a járását és azoknak a változásait, ezek mind olyan változások voltak, amelyek összefüggésbe hozhatók a termelés eredményeivel és az állatok és a növények szaporulataival. Ezeket a jelenségeket mind a termékenységgel hozták összefüggésbe, mert az emberi létnek a feltételei függöttek attól, hogy milyen termést lehet majd betakarítani. A fent említettek adják meg a magyarázatot arra a kérdésre, hogy mi képezte a szertartásoknak az alapját, ilyenek voltak a természeti erők, illetve a fent említett erőknek a megszemélyesített másik és hatalmasabb világnak a befolyásolása, melynek értelmében létre hozták az ide tartozó isteneket. Ezek az istenek a földi életnek a vetületéből alakultak ki így a másvilág (túlvilág), amelyet emberi tulajdonságokkal ruháztak föl, ezek nem mások voltak, mint a természet erői. Az első időszakban az ember figyelte a természetnek az erőit és a jelenségeit, amelytől az embernek az élete függött. Ezek az elvont fogalmak a természet erőit személyesítették meg, nem csak gondolati síkon, hanem művészeti alkotások megformálásában is. Ma ez tükröződik vissza az ősi jelképeken keresztül. Az elvontat nem lehetett a valósággal azonosan ábrázolni, mint az őskori vadászatokat ábrázolták, mert a vadászatoknak realista képet kellett mutatni, hogy érthető lehessen. Addig az elvonatkoztatottat általánosan, célratorően leegyszerűsítve lehetett ábrázolni, mert az ilyen ábrázolás a jelkép rendszerébe tartozott. Az ábrázolásnak az eszközét kellett használni, mert az általánosnak hasonlítani kellett a kifejező eszközre, tehát egy általános nőalakot kellett megformálni úgy, hogy a másállapotát kihangsúlyozták és így már a termékenységet szimbolizálták vele. Ez nem történt másként, mint az egyszerűsítéssel, stilizálással, pont és a vonal, a háromszög, kör és a spirálisok alkalmazásával. Ezeknek az isteneknek az ábrázolásánál a megértéséhez időnként vissza kell menni a kezdetekig, hiszen a spirituális gondolkodást is meg kell érteni ezekben az ábrázolásokban, hiszen a megértés csak így jöhet létre, hogy érthető legyen. Az ilyen felfogást a mai művészetekben megtalálhatjuk, lásd a különböző izmusokat. Az emberi kultúra legnemesebb és az egyik legtisztább megfogalmazása, nem más, mint az első **BOLDOGASSZONYNAK** a megfogalmazása, aki életet adott az embereknek és segítette az embereket a minden napjait az élet szövevényes útján. A Magna-máter az istenanya fogalma majd egy későbbi időben elhozza a magyaroknak a beteljesedés fogalmát, mert a hit és a hiedelem világunkban igen nagy szerepet fog játszani a Boldogasszonyunk, amely már a vallásban gyökerezik. Az istenek tevékenységének a teljességétől eltekintek, mert egy másik munkámban ezt már megtettem. Kizárólag azokat az isteneket fogom megemlíteni, amelyek valamilyen módon a fejlődésnek a motorját jelentették, vagy gátolták, de inkább az előzőt kell jobban kifejteni. A Sumer időkben Uruk városában egy olyan istennőt ismerhetünk meg, amely az első olyan Boldogasszonyunk, aki a magyaroknak az ősanja, vagyis az első Szűzanya, akihez a magyaroknak igen sok közük van. Ez az istennő nem más, mint az INNANA- a Napistinek (Napisten) a lánya, aki az égből szállt alá a földre, hogy a magyaroknak, az ősatyjának a felesége lehessen (Nimródnak). „Ő” isteni személy volt, aki vállalta a földi gyarló világot azért, hogy a népét és a nemzetét képviselje az istenek között és ezzel a cselekedetével vállalta a földi halál megváltását is, hiszen addig, ameddig isteni személy volt a halállal nem kellett szembe néznie. Azonban azt is tudnunk kell, hogy az Innana kiválasztottja nem más volt, mint a magyaroknak az ősatya Nimród. Ebből a frigyből született meg a Nimród legenda, amelyet ma már kevesen ismernek, keletkezési helyén még ma is meg lehet találni a legendák elemeit, mert magam is

meggyőződtem erről Irakban, vagy a mai Szíria területén. Az is igaz a fent említett legendát feldolgoztam egy másik munkámban éppen ezért csak részben térek ki erre a legendára, mert a mondanivalónknak a részét képezi és így nem hagyható ki ebből az anyagból. A teljes történetet itt nem fejtem ki, de annyit el kell mondani, hogy Nimródnak két fiát szült Innana, melyeket Hunornak és Magornak hívtak. Innana halálakor a két fiát magához rendelte és azt mondta nekik, hogy szereztek magatoknak asszonyokat és sokasodjatok és a föld lakóit a „Ti” nemzetiségetek adja majd. A történetnek a folytatását valószínűsíthetően általában már ismerik. Nimród és az Innana szent városa URUK városa volt, csak megjegyzésként említem meg azt a tényt, hogy a Bábeli torony is ebben a városban található, mert ez a város a Mah-Garok szent városa, hiszen itt uralkodott a világ első királya a mi ősatyánk Nimród. Mi is következik ebből, hiszen ezek szerint az Uruk városát Nimród atyánk alapította. Igen és ezen kívül még számtalan várost, amely a birodalmához tartozott. De térjünk vissza Innana istennőhöz, aki a magyarok ősanyja volt, hiszen a hitvilágunkban a központi helyet foglalja el, de sokan nem tudják, hogy az első Boldogasszonyunkat tiszteljük a személyében, igaz a szeplőtelen fogantatásból létrejövő boldogasszonyokat ugyan így tiszteljük, de az első az a magyarok ősanyja volt, akit Innanának hívtak. Amikor a sémik (szemiták) elfoglalták Uruk városát a szemiták átvették részben az ősi istenünk hitét és hiedelemvilágát, de már jelentős eltéréseket tudunk kimutatni az „Ő” felfogásukból, hiszen azt is tudni kell, hogy a szemiták istene a bika isten volt, amelyet „kerub” néven is ismerünk. A szemiták már nem Innanának nevezték, hanem Istárnak hívták és az Urukban talált ékiratokban ez található: idézem: „ISTÁR mindennél jobban szereti a fényűző nőket és a szép férfiakat. Ahová Ő néz, ott megjelenik a nemzés vágya a férfiaknál és a nőknél”. Úgy gondolom, egy új fogalmat kell megismerni, hiszen a hitvilágunk egyik bizonyítéka az, hogy az ISTER-GAM az ékiratokban megjelenő szövegben azt jelenti, hogy a nagyfolyó kanyarulata, de az Ister (Istár) a Dunának az ősi neve, tehát az Ister-Gami az nem lehet más csak is a Duna könyöke, a nagy kanyarulata, de nézzük meg közelebbről, hiszen az itt található város is ennek a nevet viseli. Ez a város nem más, mint a mai Esztergom. Hiszen ez a város az ókorban valószínűsíthetően a Kárpát hazában élő magyarokról szólt, mert a mai vizsgálatok szerint a Kárpát haza mindig is a Mah-Garok őshazája volt, még akkor is, amikor a népünk egy része nem e hazában élt, hanem Mezopotámiát választotta hazájának. Ugyan az a nép élt nagy valószínűséggel itt a Kárpátok szegélyezte medencében, mint a Mezopotámiában kialakult őskultúra népe. A Duna ősi neve magába foglalja azt nevet, ami a mi istenanyánk ősi neve, tehát Istár nevet viselte a Duna, a toldalék viszont a gamót, vagyis a nagy kanyarulatot jelentette. Az is vitán felül van, hogy itt a Kárpát-medencében soha nem éltek az ókorban szemita népek, tehát még ebben a korai időben tisztafajú Hun-Magyar népeknek volt az otthona a Kárpát-medence. Az ismert nép (Autocton délről bevándorolt népcsoport) is, akik bevándoroltak a Kárpát-medencébe azok is az Anyaistennő tiszteletét és kultuszát vallották. A magyarságunknak az a legnagyobb baja, hogy az eltelt ezer év alatt elfeledték a néppel az ősi hagyományait és ma már egyre nehezebben tudnak eligazodni a hit és a hiedelem világunkban, a hagyományainkat az árulók a maguk igazának a felhasználására, igazolására szeretnék felhasználni, de nekünk az a feladatunk, hogy ezeket a hamisításokat leleplezzük és feltárjuk az ősi igazságot még ezzel az ősi hagyományunkkal kapcsolatban is. Mostan nézzük meg a Mah-Gar népek az eredetmondáját és a szemita népeknek az eredetmondáját, hiszen mindjárt lehet látni a különbséget a két eredetmonda között. A magyarok eredetmondája a Hunornak és a Magornak a Boldogasszonyunk mit is mond a halálos ágyán. „Vegyetek magatoknak asszonyokat és szaporítsátok a népeteket és benépesítetek a világot” idézet a Babiloni agyagtábláról, melyet S. N. Karamer fejtett meg úgy az ötvenes évek végén. A fent említett monda jóval többet árul el a magyaroknak a hit és a hiedelem világáról, mert azt mondják, vegyetek feleségeket és szaporodjatok, mert a világot be fogjátok népesíteni. Igen, mert a magyar mindenkor toleráns volt és egyben befogadó nép, de haragudni sem tudott, mert az

ősidőkben még a haza védelmét is itt az újbóli Hon visszafoglalás időszakában is csak akkora hadsereget tartottak, amely a törzsi családoknak a védelmét ellátta. Ha a HAZA bajba került az ősi szokás szerint a véres kardot végig hordozták az országban és a nép tudta mi a feladata, mert a HAZA védelme minden magyarnak szent kötelessége volt. Most nézzük meg a szemita eredetmondát, mindjárt ismert lesz, hiszen ki nem emlékezik a Káin és az Ábel történetére, ahol a gonosz megöli a jót és a reményt keltőt, hiszen a gyilkosnak is el kell menekülni, mert az isten a hegyek másik oldalára úzi, ahol a pásztorok királya lesz belőle (Hanok népe). Immáron tisztán és világosan látjuk a különbséget a két eredet monda között, hiszen a magyarok befogadók és egyben megértők, szavahihetők, addig a szemita eredetmondában megjelenik a gyilkosságnak a fogalma, mert a hatalmat csak is hatalmi erővel lehet megszerezni. Lám ez igaz a mai napok világára is, mert a hatalomnak az erejét adja az erőszak és nem a megértés. Ilyenkor eszembe jut a PIO atya mondása „a Kárpát-medencében élő magyar nép köréből hamarosan felszáll egy galamb, amelyik gyökeresen meg változtatja a világot”. Igen hiszek az atyának, mert a világos látásnak legyen ez a szinonimája, hogy a megértés az tovább vezet bennünket, mint a gyilkosság, vagy a gyűlölet, mert a magyar emberek lelkében a megbékélés lakozik. Sajnos a mai történelem tudósaink nem tanulták meg a magyar népnek az őshagyományait, mert az a kommunista rendszerben nem volt elfogadható, mert a szellemi szabadság veszélyt jelentett a hatalom gyakorlóira, hiszen központilag meg mondták, mit és hogyan kell értelmezni? Azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a mai Duna mikor kaphatta meg ezt az Ister nevet, úgy gondolom legalább az ie. XVII- XIII. század közötti időben. Azt sem felejtethjük el, hogy a héberek (zsidók) is átvették az ősi istennőnek a nevét és pedig ASERA néven, amely szintén az ősi istennőnk nevéből van átvéve, nézzük meg hogyan, először INNANA= ISTÁR= ASERA= és ASZTERE. Lám az Asztere istennőről még nem beszéltünk, aki nem más volt, mint a Hatti birodalomnak az istennője, amely nép a Szkíthák nagy családjához tartozott, még mellette a Gétha ághoz, ez a nép alkotta meg a világ egyik legnagyobb birodalmát HETTITA néven, még a koraókorban és az ie. XII. XI. század fordulóján szűnt meg, mint birodalom. A Szűzanya fogalom egészen a Jézus Krisztus urunk anyjáig megmaradt egy olyan szakrális fogalommá, amelyet természetesen a vallások kialakulásával a vallások is a magukénak vallanak, sőt számos más nép is átvette a Szittyia Hun Magyarai népektől. Azt is tudjuk, hogy az olajfák hegyén is állt egy Zikkuratu, melynek a négy oldalán elhelyezkedő lépcsőn lehetett a legtetejére felmenni, ahol csak a főpap tartózkodhatott, ezt a helyet a nép a „megrontás” helyének nevezte, mert a szertartásnak volt egy olyan része, ami már a mi fogalmaink szerint a mi erkölcsi normáinkat túllépte. Azt is tudjuk a fent maradt iratokból, hogy a Jézus Krisztus urunk is ide járt imádkozni és a bűnöknek a bocsánatát kérni az istentől. Mind ez megtalálható a Lukács evangéliumába „Jézus szokása szerint kiment imádkozni az olajfák hegyére”. A Jézus Krisztus urunk idejében is az „Anyaismennőt”, vagy a „Szűzanyát” tisztelték az imáikban az emberek. Jézus urunk Édesanyja az Asztere templomba járt rendszeresen imádkozni, mert az Asztere a másik Boldogasszonyunk volt, akit különösen a Hettiták imádtak, mint már utaltam rá ez a nép a Géthák leszármazottja volt, amely szintén Szittyia nép volt. Azt ajánlom minden kedves olvasómnak, hogy ha a Duna közelében tartózkodunk, akkor kellő tisztelettel legyünk erre a nagy folyóra, mert az ősanánk a nevét viselte valamikor és ez az ősanya nem más volt, mint az ISTÁR, amely az életadó istenanyánk volt. A Dunára tekintsünk úgy, mint az életadó nagy vízre, hiszen ma is ez a nagy víz tiszteletet parancsol, no, pláne akkor, ha tudjuk az eredeti nevét, amely a Boldogasszonyunkat (Istárt) jelentette.

A vallásoknak a kialakulásáról is szólni kell, hiszen a fejlődés következményeként idővel kialakulnak a vallások, de a kialakulásnak a feltétele a hit és a hiedelemvilág milyensége. Az sem lehet véletlen, hogy a nagy görög gondolkodók azt mondták az ókori népekről, hogy ha meg akarjuk ismerni „Őket”, úgy meg kell ismerni azoknak a népeknek a gondolkodását, a

vallását és nem utolsó sorban a hit és a hiedelem világát. Csak ekkor válik világossá a koraókor népeinek az élete és a tevékenysége és a társadalomban elfoglalt helye, szerepe azon a területen ahol élt és tevékenykedett, élte az életét és vallotta az ÉG és a FÖLD kapcsolatát. Milyen volt a sorsa és a társadalomban elfoglalt helye, milyen volt a valláspolitikai, mert a vallás és a politika nem volt elválasztható ebben a korban, ebből következően a valláspolitikai érvényesült a társadalmon belül. Ebben az ősi hitvilágban tudták az emberek, hogy a cselekedeteik irányítása mindig felülről érkezik, vagyis az istenek akaratából történik minden a földön. Azt is tudták, hogy a földön csak is az istenek akarata érvényesülhet az irányító nem más, mint az ÉG ISTENE az ÉGI FENSÉG, amely befolyásolja a gondolatainkat az emberek közötti kapcsolatokat a vallásos gondolkodást, így az istenekről és azoknak a misztériumáról. A mindenhatónak a hatalmának befolyása van a királyi hatalomnak az érvényesülésére, a királynak a cselekedeteit az égi isten, vagy istenek irányítják. Éppen ezért a királyok az égi istenek földi helytartói, tehát a királyi hatalom nem más, mint az istenek akaratának az érvényesülése a király személyén keresztül. Így a teokrácia a hatalom érvényesülésében isteni hatalom, amely mindenkor az igazságra van felépítve. Ez a hatalmi struktúra az embert olyan egyenrangú lénynek tekinti, mint az isteni hatalomnak a közvetítőjét, vagyis részese az ember a hatalom gyakorlásának és az isteni akarat végrehajtásának. Így az emberek akaratának az elbírálásának és a cselekedeteiknek az elbírálásának csak is a törvények, vagyis ugyan az a törvény vonatkozhat rájuk, mint az égiekre, tehát az ember ugyan olyan szabad és önálló, mint az égiek. Az ősi magyar embereknek a hite az égitestekre vonatkozóan az isteneknek a lakhelyei, a bolygókat és a csillagokat azonosították az isteni személyekkel. Ebből az következik, hogy az égi uralom törvényeit az égitestek közvetítik, így az égitesteket megfigyelve változásokat tapasztaltak, minden változást, amely a pályán történő változást jelentette azt a mozgásnak tulajdonították. Már a korábbi részben utaltam arra a kérdésre, hogy az őseink máguspapjai az ÉGI URALOM földi helytartói voltak, vagyis papkirályok. Ha a törvényeket végrehajtották, akkor az ember a személyében alkotóeleme volt az ÉG és a FÖLD uralmának, úgy, mint minden csillag, vagy égitest. Egy új csillag születése a világmindenségben pontosan meghatározott törvények alapján jön létre, de ugyan ennek a törvénynek alapján éli az életét, amíg a halála be nem következik, lásd ugyan úgy érvényes ez a földi emberre is, mert a születési adottságok mutatják, hogy ki milyen minőségben folytatja a földi tevékenységét. A nagy láthatatlan kerék, amelyről már szóltam az-az embernek a mása, ebből tudjuk azt, hogy minden csillagnak megvan a maga titka, mikor a földön új ember születik, mindenkor abból a csillagképből hozza a tulajdonságait, amelyik csillagképben született. Az ÉG-ISTENNAP egységéből az életadó ISTENI tömeg az nem más, mint a napsugár, amely reá vetül az emberre. Az őseink a csillagjárások segítségével megtudták, állapítani, hogy az illető milyen pályát fog befutni a földi élete során, mert megszerezték a születési adottságokat és a már meglévő ismereteket, így azt összehasonlították és ebből jött létre a csillagjóslás, vagy más néven az ASZTRALÓGIA tudománya. Az állam létrejöttével a fenti törvényszerűségek ismerete lehetővé tette, hogy az életben mindenki részére megállapítást nyerjen a beszolgáltatandó munkának a teljesítménye általi hozzájárulás, melynek arányában az ÉG és a FÖLD közös hozzájárulásának a biztosítéka, amely nem más volt, mint az ADÓ. Ezzel kialakult a teokratikus rendszer, amely mindenki részére törvényként írta elő a szabályok betartását, tehát az adónak a megfizetését. A Hun, Szkíta, Magyar népektől a görögök átvették a nagykeréknek a fogalmát és görögül nevezték el és ezt ma is így ismerjük, tehát a nagykeréknek a neve ZODIÁKUS, az asztranómia (Csillagászat) fejlődéséből jött létre az asztrametika, majd az újabb fejlődésnek a következménye az asztrológia, amit a mágus papjaink jóslásra használtak. Az őseink világuralmi rendszerében a szemléletünk mindenkor GEOCENTRIKUS volt, éppen ezért a történelem előtti népeknél ugyan ilyen formában megtalálható volt. Ezt a szemléletet az élet URA rendeli így, hiszen az élet ura nem más, mint a fenséges nap, mikor reggel felkel és

végig halad az égnek a boltozatán és a másik oldalon ismét a sötétségnek a birodalmába eltűnik. A legszebb akkor, amikor az égnek a tetején, a trónján fényesen ragyog, mert a fényével életet teremt, az élettel szeretetet és megbecsülést ad az embereknek. Nem véletlen az, hogy a magyar embereknek a génjeiben megtalálható a rejtett tudat és napfelkeltekor a magyar ember, aki ismeri, az őshitünket az keletnek fordul, és kalapot emelve köszönti a felkelő napot az életet adót. Ezek a megfigyelések a nyugovóra térő napra is érvényesek, mert az ősi tudat szerint a nap is nyugovóra tér és másnap újra keleten felkel és új erőt ad az embereknek a munkájukhoz. Itt ezen a ponton jutunk el a „NAGY HŐS” legendájához, ahol a napot a NAP HŐSÉT üdvözlük, mert minden nap bejárja ugyan azt az utat, mint korábban. Az ősnépek képzetében a nap egy azonos kört írt le minden nap, vagyis a nap olyan körpályán mozgott, amely önmagába visszatért. A jól felkészült máguspapok a matematika segítségével kiszámították, hogy a körpálya nem egy szabályos kör, hanem egy elnyújtott kör, vagyis ellipszis pályán mozognak az égitestek, hiszen a napok egyszer rövidülnek, míg máskor növekednek. Ebből következtetve megfigyelték azt is, hogy vannak álló csillagok, illetve mozgó csillagok, igaz erre a megfigyelésükre nem tudtak elfogadható magyarázatot adni. Az őseink a nap világát úgy látták, hogy a nap birodalma a fényességnek az udvara. Ezt a hitvilágot követve eljutunk az oroszán csillagképbe, (időszámításnak a kezdeti pontja) ahol a napkirály ül a trónján az oroszán csillagképében. A szűz a nőiesség mintaképe, hiszen a legszebb illatát árasztja a fényességben pompázó finom és lelkiekben igen gazdag, aki segíti a ragyogásban és mindent megtesz azért, hogy a napkirályt segítse az uralkodásba. Ez nem más, mint a napkirály öröme az életnek a forrása a termékenységnek a léte, mert a két test egyesüléséből jön létre az utód, vagyis ebben a csillagképben megvalósul az utód nemzésének a feltétele, amely nem más, mint a termékenységnek a forrása. A napkirály másik oldalán ott található a kötelesség is, mert a rák csillagképnek a csillagai nem mások, mint az irányító és kormányzó embere, akinek a pontosság a legfőbb erénye, így az uralkodás legfőbb pillére. A gondoskodás nagy figyelemmel terjed ki mindenre, az akaratát érvényesíteni tudja a hírvivővel, vagy más néven a futárral, vagyis az ikrek csillagképpel, akivel továbbítja a gyorsan megoldandó feladatokat és így mindenkit rövid idő alatt megtalál. A királyi udvarban a királyné mellett ketten vannak közvetlenül, mellette áll a bíró az igazságnak az őre, vigyázza a javak egyenlő elosztását, valamint „Ő” a királyné hűségese felügyelője, minden vétségért büntetést kap. Büntetést teljesíti a végrehajtó a SAS- skorpió csillagképnek a jele. A hitnek az értelmé szerint az lenne a tiszta öröm és boldogság, ha a napkirálynak nem kellene elmozdulni a helyéről, vagyis a palotából, de az égi törvény úgy rendelkezik, hogy neki is el kell menni az égi útján. A napnak a mozgása nem lehet azonos a kelettől nyugatig történő mozgással, mert ez az út igen hosszú, már a máguspapok kiszámították, hogy 2160 földi évnek kell eltelni, amíg a fenséges napkirály körül ér a nagy körúton, vagyis a nagykörön. A tudomány ezt a mozgást PRECESSZIÓS mozgásnak nevezi. Egy kör az egyenlő egy precesszióval. A mitológiai elnevezés a fentitől jóval egyszerűbb, mert napciklusnak nevezzük. A nap mozgása egy-egy csillagképben a fent említettek közül következően 2160 évig tart és, ekkor egy újabb állatövbe átlépve minden kezdődik előlről, ameddig a nap nem járja végig az összes állatövet, vagyis teljesíteni kell a napnak az egy precessziót, a napciklust. Képzeljük el, hogy a napkirály a mitológia szerint elindul a trónjáról, hogy bejárja a mitológiai hősök útját és érvényt szerezzen az örök törvénynek. Az óramutató járásával megegyező mozgással elindul és eléri a rák csillagképet és ott figyelmeztet arra, hogy a kötelezettségét teljesítette, majd az ikrek futára viszi a hírt és segíti a királyt az utazásban. Így a napkirály a nyugati oldalon a horizonthoz ér és a sötétség alámerülési pontjánál a bika a Vénusz csillagképében szépséges nőalakban kapcsolja egybe a sötétségbe és ettől a napkirály megmámorosodik és felébred. Nincsen más választás, menni kell tovább, így a sötét világba és egyszer csak megjelenik a kos csillagkép, amely fáradhatatlan és kitartó, hűségese, a munkájával segíti a napkirályt, ezért tartja a mitológia a

napkirály leghűségesebb alattvalójának és elkíséri fenséges urát a halak csillagképébe. A Halak csillagképének a bölcse felkészíti a Napkirályt arra, hogy a mélységek birodalmába érkezett, oda, ahol a halálnak a kapuja áll. A Halak jóságos és tiszta jellege megérteti a Napkirállyal, hogy az öröktörvény alól még „Ő” sem vonhatja ki magát. A Napkirály így megnyugodva és békében tovább halad a mélypont felé és itt történik meg az égi rend legnagyobb csodája, a halált váró Napkirály a halál kapujába érkezik, oda a mélységek legmélyebbik pontjára, ahol elé lép egy délceg ifjúképében a Vízöntő csillagképe, aki a korszából az életvizét a már kialvó napra önti, aki felfrissülve új életre kél. Az őseink itt élik meg azt a misztériumot, amely nem más, mint a feltámadásnak a misztériuma, ezt mutatja meg az égi törvény mindannyiúnknak, hiszen minden évben meg kell élni az újjászületés misztériumát. Ugyan ezt veszi át a Júdeó katolicizmus és dolgozza át a maga javára és így válik a júdeó kereszténységnek a dogmájává, de Jézus Krisztus Urunk vértanú halálát helyezik ebbe a misztériumba. Ugyan azt kell érteni alatta, mint a Napkirály alatt, csak az a különbség, hogy a harmadnap feltámadásnak a misztériumát is ide kapcsolják, de az eredeti felfogás szerint, a Napkirály haláltusáját és az életvizének a misztériumát kell ezen érteni. A Júdeó keresztény vallás ettől tovább is megy, mert Jézus Krisztus utunkról azt állítja, hogy harmadnap után feltámadott és ezt követően a MENNYBE ment és az úr jobbján ülve kormányozza a világot. De most térjünk vissza az ősi misztériumhoz és annak a világába, hiszen ebben a világban más okból alkalmazták és volt elfogadott az életvíz kultusza, de az újjászületés misztériuma alapján a Vízöntő az életvizét önti a Napkirályra és ezzel új életre kelti. A Júdeó keresztény vallás esetében az újszülött gyermekre vonatkoztatja, az életvizével kapcsolatosan azt jelenti, hogy az újszülöttet megszabadítsák az eredendő bűnétől. Csak egyáltalán azért kell feltenni kérdésként, hogy egy ártatlan lélek miért viseli magán az eredendő bűn terhét. Erre a kérdésre semmilyen választ nem kapunk a Júdeó keresztény vallás szent irataiból, legfeljebb felületes válaszokat, amit igazán nem tudok a magam részéről értékelni! Ha arra gondolok, hogy a felnőtt emberek miért is mentek a Keresztelő Szt. Jánoshoz. Akkor lepődünk meg, mert még ebben az időben nem hallottak a Jézusi tanításokról, hiszen a Jézusi igehirdetések későbbiek, mint a János tevékenysége, de János előtt is az ilyen keresztelő szertartások léteztek, tehát az emberek valami másért mentek a Keresztelő Szt. Jánoshoz. Az emberek nem másért mentek Jánoshoz, mint a Napkirály újra éledésének a misztériumába elnyerni a Vízöntő életadó vizének az áldását. Ezt a gyönyörű misztériumot a Júdeó kereszténység átvette az őseinktől a MAH-GAR- néptől, csak a gyökereket nem, vagyis hiányosan vették át a Magyarai népektől ezt a misztériumot. A MAH-GAR felfogás szerint, a lelkileg halni készülők mélypontra voltak és miképpen a misztériumban a NAP-HŐSE, azt hitték a rájuk hulló víz nem más, mint az élet vize, így újjá születtek. Ez a betegség és más hatások alóli óvást is jelentett. Az ősi hitünkben felsejlik a nagy titok, mert a legtöbb templomi szobor és dombormű és más emlékek hirdetik, hogy isszák az életvizét, vagy az életvizével öntözik az életfát. A fent elmondottakból az következik, hogy az őseinktől egészen a Jézus Krisztus urunkig az életvize a lélek újjászületésének volt a jelképe, vagy a szimbóluma. Ha ezek után tovább követjük a Napkirály útját a Vízöntő mellett megpillantjuk a Bak csillagképet, amelyet az ősidőkben a szarvassal azonosítottak, vagy ábrázoltak. Milyen érdekes ez a filozófiai gondolat, amit itten fölvezéltem, mert a filozófia alapján jött létre az első monoteista vallás, amely nem más, mint a Zoroaszteri gondolatokat magába foglaló szellemisége, amelyről ma szinte alig tudunk valamit. Felvetődhet az a kérdés, hogy a fenti gondolatok nem jelennek meg a Júdeó keresztény vallásnak a filozófiai rendszerében, ez mind igaz, de a társadalmi fejlődésnek köszönhetően a Jézusi időköt követően egy olyan társadalmi igény merült föl, ami az új vallás létrehozását elősegítette. Ez a vallás újító nem más volt, mint a Saul rabbi, aki a Damaszkuszi úton megvilágosodott és egy új zsidó keresztény vallást alakított ki a Zoroaszteri gondolatokból, ami a számára érthető volt azt beépítette az új vallás dogmájába, amivel nem

tudott mit kezdeni azt viszont kihagyta belőle. A Zaroaszteri gondolatok a természeti jelenségek alapján jöttek létre, a filozófiai rendszerét ennek alapján alakította ki, mint a fentiekben igyekeztem elmondani a filozófiájának a gerincét alkotó folyamatokat és az ehhez fűződő szellemi társításokat. A Zaroaszteri gondolatok mindenkor a természet kebelén belül maradtak és nem tértek ki olyan gondolatokra, amelyek idegenek a természettől, de a Júdeó keresztény vallás már önálló dogmákat épített be azokra a helyekre, ahol az eredeti gondolatokkal nem tudott mit kezdeni, lásd az eredendő bűnnek a fogalmát. Ebből következik az a fájó gondolat, hogy a vallást a Saul rabbi már politikai síkra viszi, mert a fő cél nem más, mint a politikai hatalom megszerzése, hiszen itt tessék arra gondolni, hogy a hatalom jelképét az ég isteneinek a kezéből kiveszi a Júdeó keresztény vallás és áthelyezi Róma püspökének a kezébe, tehát egy földi halandó rendelkezhet a hatalomnak a birtoklásával, tehát a király kinevezésével. Az ősi törvény azt mondja, hogy a „hatalom az égből szállott alá és a király nem egyéb, mint az égi királyság földi helytartója”. Ebből az következik, hogy a hatalom nem a király kezében összpontosul, hanem a korona a hatalom birtokosa, király az égi királytól kölcsön kapta és csak addig a hatalom birtokosa, ameddig az égi király parancsait végre hajtja, ha nem az égi törvény szerint cselekedik a hatalom birtoklásától meg kell fosztani és egy új kiválasztott személyt kell királlyá tenni. A magyar királyválasztásoknak a szertartásainál ugyan ezt a szertartást alkalmazták, hiszen a király a rátermettsége és a kiválasztottsága alapján lehetett király, hiszen az utolsó királyunk, akit az ősi szertartás szerint avattak be és emeltek trónra az IV. László, vagy más néven KUN LÁSZLÓ. Az Árpádházi királyink közül ilyen szertartás szerint avatták be ABA SÁMUEL, I. St. Lászlót és az IV. Lászlót (Kun Lászlót) a többi királyainkat már a Júdeó vallásnak a szertartása szerint koronázták meg, igaz a koronázási szertartásokba végül a ragaszkodás miatt belekerült a királydombnak a jelenete és a négy égtáj felé való kardvágás jelenete, amelynek az ősi szertartásban meg volt a szakrális jelentése. Ennek a filozófiának a rendszerbe való foglalását a Szkíták nagy királyának a fia alapította, tehát az őskeresztény vallás, amely a keresztény világot kialakította Közép-kelettől egészen a Kelet-Kínai határokig, ez a vallás nem csak az első vallások közé tartozik, hanem a természetből nőtte ki magát. Emlékszem fiatal koromban a barátaimmal Békés megyében gyűjtöttem anyagot és egy paraszt bácsit látogattunk meg a mezőn kora reggel és a beszélgetésünk közbe egyszer elnézést kért és megfordult keletnek és meghajolva és megemelve a kalapját köszönt. Megkérdeztem tőle, hogy kinek köszönt, azt mondta, hogy üdvözölte a felkelő napot az életadót, mert ezt így illik. A rákérdezésre már nem tudta megmondani, hogy milyen logika alapján és milyen vallás alapján van ez, azt mondta, hogy erre nem tud válaszolni, de ezt a szüleitől így tanulta és ezért köszönti a napot, mert a nap biztosítja az életet a földön. Utólag belegondolva mennyire igaza volt ennek a paraszt bácsinak, mert a ZARATHUSTRA, aki a Szkíta nagy király PURUSUPA fia volt „Ő” foglalta filozófiailag össze ezt a keresztényen tant, amelyet még a mi Jézus Krisztus urunk is vallott, hiszen maga is ugyan ennek a szeretetvallásnak volt egy olyan látnoka, aki újat tudott adni ennek a csodálatos vallásnak. A vallás megújítás szempontjából leginkább az volt az új, hogy Jézus Krisztus urunk olyan látnoki képességgel rendelkezett, amivel általában az emberek nem rendelkeznek. Azok a csodatételek, amelyekről tudunk nem lehetett más, mint egy próféta, aki beelát a jövőbe és a jelenségeket meg tudja érthetően magyarázni, Jézus Krisztus urunk ezt tette, mert az emberek iránti szeretete sugárzott belőle. Éppen ezért kezdte meg az új püspökségek szervezését, amelyet már nem élhetett meg. A vallások kialakulása terén számos prófétát ismerünk, ilyen volt BUDA és ZARATHUSTRA mind a két ember Purusupa nagykirálynak a fia volt, a vallási filozófiájuk alig tér el egymástól, mert mind a kettő a természetből vezeti le a filozófiai gondolatait. Itt ebben az anyagban a Zarathusztrizmusnak a filozófiáját vezettem le, de a BUDA (Buddha) filozófiája is hasonló módon épül föl, amely ma már véleményem szerint több mint vallás, hanem már mondhatjuk, hogy életformává nőtte ki magát. A harmadik nagy

vallás reformerünk maga Jézus Krisztus urunk, aki a vallási filozófiáknak a rendszerezésével és az új tanokkal igen szépen fényesítette a Zarathusztrizmus filozófiáját. Az „Ő” idejére számos más vallás is kinőtte magát az eredeti vallásból, így a Mitrász vallás, amely a természeti jelenségek filozófiája mellett a tűznek a szakrális szerepét tartja az egyik legfontosabb tételnek, de itt ebben a munkámban nem kívánok a részletekbe belemenni. A negyedik Hun Szkíta vallás reformerünk nem más, mint az i.u. a III. században a MANI, amelyből a vallásreformer logikája bemutatása után kialakult az ősvallásból a Maniheizmusnak a tanait hirdető vallás, amit mani vallásnak nevezünk. Ezek a vallásreformerek mind olyan emberek voltak, akik próféták is voltak a maguk korában, hiszen a jövőbe láttak és azt érzékelték, hogy a vallásfilozófia a kornak megfelelően már az igényeknek nem felelt meg és ezért az új filozófiai gondolataikat bele vitték a tanokba és ezt hirdették is a maguk korában. A Zarathusztrizmusnak szerencsére vannak szakrális iratai, ami megmaradt az utókorra, hiszen a Júdeó keresztény vallás a megerősödését követően ezeket az ősi vallásokat tűzzel, vassal irtották, így a szent irataikat elégették és csak a saját vallási tanaikat engedték hirdetni. A Maniheizmus filozófiája az ember központúságot és az emberi szeretetet hirdeti, ez a filozófia sokkal inkább attól a vágytól ösztönözve jött létre, hogy a világeért és az emberiségért végzett egyetemes Krisztusi fáradozást, amely a sötét korszaknak a sötét órájában lángoló jelként a keresők számára a láthatáron felismerhető legyen. A Maniheista Misztérium iskolákba az univerzális tudásközpontú a központi Nap-Logosz ismeretét adta tovább. A fiai által adta tovább és összekötötte magát a földi létezővel. A bukott lelkeknek lehetővé tette a lelkek megmentését és a lelkek visszatérését az eredeti létezőbe. A Mani misztériuma a Jézus Krisztus után a III. században tanítványaival a maniheusokkal a Pártus birodalomból a mai Perzsia területéről, fáradságot nem kímélve az Egyetemes Kereszténységet és annak a magját ültették el, melyet a Jézus Krisztus urunk által és annak szellemében beteljesülését hirdették. Vagy a magot már elvetette és a fejlődő gabonát a gyomoktól megtisztítsa, a megkeményedett dogmáktól és ezt követően újra elültesse a magot a jól megmunkált földbe, vagy az életnek a szellemi világába. Az ősi kereszténységnek az igazsága áthatol minden téren és időn, vagy jelenségen, győzedelmeskedik a lélek a szellemi varázsán, a léleknek a győzelme érinthetetlen. A lélek igazsága és örök igazsága még ma is ragyog fenn az égen. Vegyük észre a mi szent lelkünknek az igazságát és az isten segédelmével az egyetemes Genézis hívása majd felhangzik. Egy imát mondjunk el az ÚR ISTENNEK a javunkra: *„Szabadítsátok meg a lelketeket e kettős világ Én erőitől! Engedjétek felemelkedni a viharoktól kavargó tengeréből a fény gyöngyszemeit!”* Befejezésül egy evangéliumból idézek, hogy a kedves olvasóim érzékelhessék azt a szellemisséget, amit a Maniheizmus tanai adtak a világ népeinek. Idézem:

*„Én Máni vagyok, Jézus Krisztus apostola,
Kit azzá tett az Igazság Atyjának az akarata.
Általa létezem, belőle eredek,
Akire nézve vannak mindenek,
Kinek létezése nem fogyatkozó,
Mert Ő örökéletű, Örökkévaló.
Minden igazságot általa kapok,
Így az Ő akaratából vagyok.*

*Az igazságot, mit magamban hordtam,
A velem utazóknak megmutattam.
A békeességeknek békeességet hoztam.
A halhatatlan nemzettségnek
A reményről szóltam.*

*Az igazságban járni tudókat
Magam mellé vettem,
És őket a felfelé vezető ösvényhez vezettem.*

*E halhatatlan evangéliumot papírra vettem,
A nagy misztériumokat benne elhelyeztem.
Nagy tettekről,
S roppant történésekről szóltam,
És ezek legmagasztosabb jeleiről
Benne hírt adtam.*

*Az igazságra szomjuhozóknak
Megmutattam mindent,
Mit nekem megnyilvánított az Isten.
Tanúságot tettem az igaz látásról,
S melyben részesültem,
A dicső kinyilatkoztatásokból.” Stb...*

Ez az evangélium is bizonyíték arra, hogy ez a szeretet vallás az ember központúságot hangsúlyozza, és nem enged teret az olyan tételeknek, amelyek a vallási gondolatokat más útra terelné. Az emberi szeretet és a Logosz az elfogadható és nem az olyan dogmák, amelyek megkövülnek és nincsen meg a tovább lépésnek a lehetősége. Néhány szót kell szólnom a Maniheista iratok előkerüléséről, hiszen a Júdeó keresztény vallásnak a képviselői szisztematikusan megsemmisítették azokat az iratokat, amelyek nem a keresztény egyházak szája íze szerint íródtak. A Mani eredeti iratait az 1900-as évek elején Egyiptomban egy rothadó pincének a mélyén találták meg Mádiban. Az elhanyagolt málladozó ládában benne egy köteg rongyos kopt papirusz tekercsre bukkantak, ekkor még nem is sejtették, hogy a manicheusok „Fénytekercseit” találták meg. A megtalálók a megtalált paksamétát kisebb nagyobb csomagokra osztották, és eladták a helyi régiség kereskedőknek. 1930-ban a keletkutató C Schmidt német kutató fillérékért megvásárolta az egyik kis csomagot, ekkor látta a legnagyobb megdöbbenésére, hogy a papiruszok eredeti manicheus gyülekezetnek a szertartásait tartalmazzák, sőt himnuszokat is. Megállapította, hogy ez a megvásárolt papirusz az iu. a IV. századból való. Ekkor Alberryvel szövetkezve Kairóban a fellelhető összes iratot felvásárolták és azokat Berlinbe és Londonba szállították. A tekercsek papirusz lemezei úgy néztek ki, mint ha tözeget kellett volna szétválasztani lemezenként. A Berliini kutatóknak köszönhetően a leveleket szét tudták választani és új felületre felragasztani, hogy a lemezeket el lehessen olvasni, sőt először meg kellett tisztítani és ezt követően elolvasni. Az évekig tartó felderítő munkának az lett az eredménye, hogy Alberrynek sikerült először néhány részletet lefordítani angolra, majd a teljes anyagot sikerrel angolra fordította. Az is igaz, hogy hosszú évekig ezt a munkát és annak az eredményeit csak a keletkutatók ismerhették, mert a nagyközönség részére nem került kiadásra. A kutatók körében ezt az anyagot csak úgy ismerték, hogy a gnoszticizmusnak az anyagai, vagy más szóval pogány iratok, tehát az egyházak nem tartották publikusnak, mert a Katolikus egyháznak a tanításai megkérdőjeleződtek volna a gnosztikus anyagok ismeretében. Egy új fordulat állt be, amikor Turkesztán területén is hasonló iratokat találtak, ezeket az iratokat úgy ismerjük, hogy a Kölni-Mani kódexben található önéletrajzi írások, amely ma már számunkra teljesen világos, hogy a manicheusok keresztyén központú „Gnózist” hirdettek, amely dualisztikus világképen alapult. Egy a Firdusiból származó arab jelentés szerint a csodás manicheus kódexek elégetésére adott parancsot a Katolikus egyház, amelyben elrendelte, hogy az eretnek kódexeket el kell égetni. A jelentés azt is tartalmazza, hogy rengeteg drágakő és arany kerülhetett volna a felszínre, ha a kódexeket nem égették volna el. A jelentésben ez a célzás

nem azt jelentette, hogy csupán a kódexnek a díszítése volt a nagy értékű, hanem a benne lévő élő bölcsesség gyöngyszemeire, a lélek „fénykincsére” utaltak a jelentés készítői. Ebből a vallásból fejlődött tovább a lélek útján megismerésének a szellemi útja, hiszen a fejlődésnek az lett a következménye, hogy kialakult a gnózisból egy új irány, amelyet gnoszticizmusnak nevezünk. Úgy gondolom, ezt a területet nem kívánom mélyebben elemezni, mert a Katolicizmusban jobban meg tudom közelíteni a Mária Boldogasszonyunk hitvilágban elfoglalt helyét és a szerepét. Azokat az embereket, akik hitéletben jelentőset alkottak azt illik megismerni és olyan emléket állítani nekik, hogy a lelki kérdésekben megfelelő helyre kerüljenek. Ma is vannak olyan látnok emberek, akik a tevékenységükkel világrengető feladatokat hajtanak végre, csak gondoljunk bele a Pió atya esetébe, hiszen a maga korában senki nem akarta elhinni, hogy a Jézusi jeleket viseli magán, sőt nem csak a jeleket, hanem a jézusi szenvedéseknek is a rá rótt súlyát viselte. Azt is tudjuk, hogy hosszú évekig a kezein és a mellkasán lévő sebei rendszeresen véreztek, ennek ellenére egyházának a vezetői ellene mentek és mindenféle sarlatánnak elmondták, sőt eltiltották a papi tevékenységétől, mert azt mondták az egyházi vezetők, hogy a híveit félre vezeti, ma már tudjuk, hogy ezek a vádak mind megalapozatlanok voltak. Korábban is hivatkoztam Pió atya tevékenységéről és arról a híres mondásáról, amely a magyarokkal kapcsolatos, igen nekünk, magyaroknak is büszkének kell lenni arra, hogy egy ősi népek a leszármazottai vagyunk. Igaz az a mondás, hogy „Magyarnak lenni kell, nem elég magyarnak születni”. Ma is vannak látnok emberek, akik isteni sugallatot kapnak az ég urától és az életük nehéz sorsával példát mutatnak a gyarló embereknek, hitből és szeretetből, a mások tiszteletéből. Sajnos ezeket az embereket különködőknek, esetenként sarlatánoknak, vagy csak egyszerűen magamutogatóknak mondanak, számomra teljesen érthetetlen az ilyen felfogás, mert ahányan vagyunk ezen a földi gyarló világban, annyi egyéniségek vagyunk. Sokan abban sem hisznek, hogy a tudás az emberek génjeibe be van kódolva, csak azt onnan elő kell hívni és azoknak a gondolatoknak értelmet kell adni. Egy gondolatnak is nagy jelentősége lehet az emberi szeretet kapcsán, mert az emberi elme igen sokat segíthet a másik embernek a megismerésében. Ugyan ezt elmondhatjuk a Jézus Krisztus urunkkal kapcsolatban, mert Péter hogyan is fogalmazott a Sauli megnyilvánulásokkal kapcsolatban. Idézet a jeruzsálemi zsinat jegyzőkönyvéből: *„Amikor Jézust Te (Saul) –látomások- útján ismered meg, az csak olyan formán lehetett, ahogyan Jézus azt haragjában tette ellenfeleivel. Mert, hogyan lehet valaki tanító- hivatásra képviselve egyszerű látomás útján történt közléssel? És ha Te ez ellen azt veted, hogy ez lehetséges, akkor miért oktatott a Mester három egész éven át minket- vigyázó hallgatóit...? Hogyan higgyük el azt, hogy egyáltalán megjelent neked...? És miképpen jelenhetett meg Ő előtted, amikor Te az Ő tanításának éppen az ellenkezőjét hiszed...? Ha azonban tényleg az Igazság érdekében akarsz tevékenykedni, úgy előbb tanuld meg tőlünk azt, amit mi tanultunk a Jézus urunktól.”*

Ebből a jegyzőkönyvi kivonatból is jól láthatjuk, hogy a tanítványok, akik Jézus Krisztus urunk tanítványai voltak azok ellenezték azt a Sauli tanítási elképzelést, amit Saul rabbi szeretett volna elérni, hiszen nyilvánvalóan kiténik az, hogy a jézusi szellemiség teljesen más volt, mint, amit Saul szeretett volna elérni. Az idézetből megtudhatjuk azt is, hogy a Saul soha nem hallgatta Jézus Krisztus urunk tanításait, mert Péter erre fel is hívta a figyelmét Saulnak, tehát először talán az apostoloktól kellene tanulni a jézusi igehirdetést Saulnak, majd utána hirdetni a jézusi ígéket. Az öskeresztyén vallás nem az elvonatkoztatott dogmákra épült, hanem a természeti jelenségeknek a szakralitására, amely filozófiailag nem jelenti azt, hogy zárt rendszer legyen belőle, mert a természeti törvények sem zártak, hiszen ma is vannak olyan természeti jelenségek, amelyekre ma sem tudjuk a pontos választ. Azért szép és csodálatos az öskeresztyén vallás, mert minden olyan érthető, ami a világgal és a természettel összefügg, csak a logikáját végig kell gondolni. Az égi jelenségek és a földi jelenségek magyarázata benne van a hitéleti kérdésekben, ha elgondolkodunk magunk is megértjük az

egész logoszt és tisztán látjuk az összefüggéseket. Az anya tisztelete az ősvallásnak az alfája és az omegája, hiszen az anyaistennő tisztelete kiemelkedő helyet foglalt el az szakrális világunkban. Gondoljunk csak arra, hogy a társadalmi fejlődésnek milyen következményi voltak az őskortól egészen napjainkig. Láthatjuk az anya szerepe a társadalomba elengedhetetlen volt, mert a család gondozását ki más is végezhette volna, ha nem az anya. Az is igaz a korai társadalmak a gyermekáldást nem úgy tekintették, mint a mai nők, vagy az anyák, hanem a gyermekáldás nem más volt, mint isteni adomány, hiszen a család legfontosabb láncszemét jelentette, nem csak a fajfenntartás vonatkozásában, hanem érzelmileg is. Éppen ezért a magyar néphit és hiedelemvilágában olyan fajsúlyos az anya szerepe, amely anya nem lehet más, mint a boldogságnak az a szinonimája, amely megtestesíti a boldogságot a gyermekáldással egyetemben. A szeplőtelen fogantatásban született Jézus Krisztus urunk is a szeretetével az embereknek a boldogulását segítette elő, de az édesanyja viszont a mi ősanánk a reinkarnációja, vagyis a mi ősanánk földi mása, akit tisztelni és szeretni kell, mert a népek megváltójának az Édesanyja! Azt sohasem felejthetjük el, hogy az égi sötétből előtörő fény az anyaméhben meglévő magzat világrajövetelének az időpontja az égi sötétségből előlépő új élet születése. Nem véletlen az, hogy az őseinknél a Karácsonyt az újjászületés ünnepeként ünnepelték, ekkor várták a Fény Fiának a születését, amelyet a kinyilatkoztatások ezer évvel korábban megfogalmaztak. A Fény Fia eljövetele meg is történt Jézus Krisztus urunk születésével, hiszen nem véletlen az, hogy a betlehemi csillag mutatta az utat és hirdette a Mágus papoknak, hogy megszületett a Fény Fia Jézus Krisztus urunk. Nézzük meg a természetben, hogyan is néz ki az újjászületés, hiszen a mag a földben pihen az ég sötétjében, csak vegetál, de a fény születésével fokozatosan megindul a fejlődése, de ez igaz a fának a keringésére is, mert a fogyó nappal párhuzamosan a fák keringése is szinte teljesen leáll, de a fény születésével fokozatosan megindul a keringés. Az ősanánkat látogató TURUL nem idegen népek találmánya, hanem a Magyar nép sajátja, mert a megfigyelések összekapcsolódnak a hit és a hiedelem világunkkal. Ebből következően elmondhatjuk, hogy a Turul története nem más, mint az Őseink magas kultúrájának szellemi terméke, amely tudja, hogy a férfi és a nő egyesüléséből soha nem lenne mag, ha az isten nem rejtené a fényt a megtermékenyített magocskába. A magyar hit szerint minden anya tudja, hogy a gyermeke nem kizárólagosan az anyáé és az apáé, hanem a teremtő Istené is! Az őseinktől más népek és kultúrák csak a jelképet vették át, de az alapot nem, legyen itt példának a LÉDA története, mert az átvevő népek szellemi szintjét is számunkra bemutatja, tehát nincsen hitbéli kapcsolat az átvevőknél. Így válik rokonalanná egy történet, ha nincsen megfelelő kapcsolat, akkor nincsen megfelelő előzmény sem. Ha az eredeti történetből csak a szülés marad meg, akkor úgy vagyunk vele, mint Jézus Krisztus urunknak a születésével, mert a júdaizmus szellemében működő vallások, csak a messiásvárásról beszélnek, de nincsen mögötte az a rendszer, amiről már a vallások kialakulásánál beszéltem, így az átvevőknél szinte teljesen értelmetlenné válik a történet. A magyarázat nagyon egyszerű, mert a történet nem más, mint őseink hitvilága és annak az ismerete, hiszen a születés előzményeiben megtaláljuk az ÉG MADARÁNAK a jelenlétét a Fény születésének az örökké megújuló életnek a jelképét. A Mágus papok tudása adja meg erre a magyarázatot, mert a Napkeleti bölcsek csak úgy szerezhettek tudomást arról, hogy a Fény Fia megszületett. Ha közelebb jutunk, a misztériumhoz és látni fogjuk, hogy a Turul nélkül nincsen angyali üdvözet, nincsen istenkép és nincsenek mágusok, tehát az egész esemény sor nyilvánvalóan a Turul legendának a körébe tartozik. Sokan ezt másként látják, de magyarázatot nem tudnak adni, hiszen lehet beszélni az eleve elrendelésről, de a dolgoknak kell legyen magyarázata, amellyel a rendszert életszerűvé lehet tenni. Az angyal nem is lehet más, mint a fényben a lélek, az életnek a hírnöke, ugyan úgy, ahogy a légtérben szálló madár. Az imáinkban az angyal és a madár okszerűen egymást fedik, megfigyelhetjük, az angyalokat mindig madárszárnyakkal ábrázolják, tehát ebben az esetben sem tagadható le a TURUL

jelenléte. Az imáink madarai viszont nem a légben szálonganak, hanem az égen mennek és így emlékeztetnek a fényjelkép voltunkra. A Szent koronánkban megjelenik az igaz hit és az igaz hitben megtaláljuk a BOLDOGASSZONYT, vagyis a teremtéstörténetünket látjuk magunk előtt, mert a teremtő fényben benne foglaltatik az ősanyag, vagyis a mi BOLDOGASSZONYUNK. A Turul nem más, mint népünk igaz hitének, vallásának a tiszta lelkülete, amely nem téveszthető össze semmi mással. Ma a Boldogasszonyt Szűz Máriával azonosítjuk de látni fogjuk, hogy korábban ez nem így volt. A Magyarok Nagy Asszonya Szűz Mária. I. István óta a Magyar nép nagy figyelmet szentelt és szeretettel övezte a Boldogasszonyt a magyarok Nagyasszonyát, mert I. István Mária kegyeibe ajánlotta az országát. Azóta is kegyelettel óvja az országot, amellyel más népek, országok, vagy nemzetek nem dicsekedhetnek. Nem csak védő asszonya lett országunknak, hanem az államalapítás koronáját tartotta meg, mintegy ezer évig szentséges fényében. Azt is tudni kell, hogy a korona népét kegyelettel védte és a hatalmával meg is áldotta Mária vigasztalásoknak közepette. Az ősi hagyományokból sok minden átöröklődött az utókorra, így a BABBA Mária fogalma is, amelyről tudnunk kell, hogy a néphitben a Csíksomlyói Szűz Máriával azonos. A Székely és a Csángó néphit megőrizte az utókor számára az ősmagyarok az isten hitvilágából, hiedelméből, rítusaiból, és mind ezeket beolvasztotta a keresztény hit hiedelem világába. Ma keressük a magyarázatot arra, hogy miként köt össze bennünket az ősi hitünkkel, mitológiánkkal, a Boldogasszonynak a hitével, az ősvallásunk HOLDISTENASSZONYÁVAL, majd ezen túlmenően a keresztény Boldogasszony a Boldogságos Szűz Máriával. Az ősidők vallásai igen nagy befolyással voltak a mai vallásokra és természetesen a mai hit és hiedelem világunkra. Ez a fent említett ősi gondolkodásmód ma is meghatározza a gondolkodásunkat a vallásos világnézetünket. Ha ezt a kérdést közelebbről megvizsgáljuk, akkor látjuk azt, hogy mennyire így van ez, hiszen a BABÁM szó és kifejezés mit is jelent, azt jelenti a kedvesem, az életem, vagy az életemnek a párja, talán az életem megtalált párja, vagy az életem másik fele, amely a két embert összeköti. Jól láthatjuk, hogy a beszéd kifejezésén keresztül mennyire az ősi változatával állunk szemben, mert ma is a BABÁM szó szebben hangzik, mint az asszonyom, vagy a nőm kifejezés. A BABA kifejezés az életnek olyan szinonimája, amelyről az jut az eszünkbe, hogy az életünknek a párja nem lehet más csak is a földi mennyországunk, „Ő” az, aki biztosítja nekünk az élet magas szintű feltételét a boldogságot a földi életünkben. A család olyan tartós pillérét alkotja a baba fogalom, mint az életben a hú társ, az életünknek a királynője, amely biztosítja a család nyugalmát és az oltalmat. A családunknak ki más is lehetne a királynője, mint az életemnek a párja, vagy az életemnek a másik fele, aki védi és oltalmazza a családot, érezhetően ott találjuk a Boldogasszonyunkat, vagy annak a fogalmát, hiszen az otthon nem más, mint egy mitikus hely, amely felteszi a koronát az otthonnak a szentségére a családot óvó és vigyázó asszonynak a szerepére. Arra az asszonyára, amely a családi tűznek őrzője és védelmezője, ki is lehet a család Boldogasszonya, ha nem a feleség. Igaz ehhez párosulni kell azoknak a normáknak, amelyeknek ma már helyenként híján vagyunk, ez a norma nem más, mint az erkölcsi normák betartása, mert ma a nők nem tartják jelentősnek ezt a normát, pedig az életnek és a rendnek az alap pillérét jeleni a családban az erkölcsi élet és az erkölcsi normák betartása. Milyen csodálatos a Moldovai Csángók beszédének a hanglejtése, érezni lehet az otthon kiejtésének a mitikus hatását, amely felteszi a koronát az otthon szentségére a családot óvó és vigyázó asszonynak a szerepére, arra az asszonyára, aki a családvó és a családi tűznek az őrzője és védője. Ebből nem is következhet más, mint a feleség az nem lehet más, csak is a család Boldogasszonya. Az otthon viszont nem lehet más, mint a család hajléka, HONA és fészke, vagy a szállása. Gondoljunk bele milyen csodálatosan hangzó, szavak ezek, de vajon mindenkor megtalálható benne a családi tűzhely? Azt hiszem nem, mert a fenti fejtegetésemben utaltam az erkölcsi kérdések betartására, amely meghatározó lehet a család szentségének a fenntartására, mert ha ez nincsen meg, akkor a családi fészek

szentsége sérül olyan módon, hogy az egymásiránti bizalom meglazul, és ez már veszélyezteti a család szentségét. Tudjuk jól a hűtlenség a családra méregként hat, amelyen nincsen mit vitatni, mert az ember monogám rendszere így van be kódolva az emberi génekbe, de ezt sajnos sokan nem veszik komolyan, mert a változatosságot jobban értékelik, mint az állandót és a szeretett életem párját, mert az ilyen cselekedet a bizalommal való visszaélést hozza a házasságnak a szentségébe. Azt hiszem, ahol igazán HON van ott a béke és a szeretet honol, tehát ott van családi tűzhely, amely őrzi az életet és a szeretet parazsát a szeretetünknek a melegét. Az őseink HONA úgy hiszem mindenkor a BABA-lak volt, mert ott volt az őseink hitében a BOLDOGASSZONYUNK. Tudjuk azt, hogy a magyar asszony a férjét uramnak szólítja, ezzel az asszony elismeri a férjét általa urának, így az isteni hit titkát avatja a jelenlévő családba, ebből lehet látni, hogy a férj a családban az úr, az asszony viszont a családnak az úrnője, ebből következően a családnak az otthona nem lehet más, mint egy kultikus hely. A férj a családot beborítja a kultikus szeretetével és a szálása, a lakása mindenkor nyitva áll a feleség jelenlétével, a szeretetével. Ott, ahol a férj meg tud pihenni, új erőt gyűjtve a holnap feladatainak az ellátására. A családi ház nem más, mint az „Ő” kicsiny hazája, ahova bármikor hazamehet megpihenni, de a sok család sok kicsiny háza hozza létre a HONT, a HAZÁT. A sok család alkotja a NÉPET, a NEMZETET, amelyet néha meg kell védeni és harcolni kell érte a HONFI-társainkkal együtt. A férj külsőleg öleli át az életet, amely magába foglalja azt a helyet ahol él a családjával együtt, odabent ki is lehet a családjával, mint a feleség, vagyis az úrnő, a háziasszony, amely egyenlő a Boldogasszonnal és annak fogalmával. Az úrnő kötelessége rendezni a belső feladatokat, így a családnak a meleg fészket és annak a megteremtését, ami a család tartózkodási helye, itt kell megteremteni a család örökös HON-át. A HON tartós és meg nem szűnő boldogságát, amely egy életen át végig kíséri a családot. A férfierő és a női meleg szív megteremti a család örökös honát, a HON tartós és meg nem szűnő boldogságát, az otthon központja mindenkor a család úrnője a feleség. A NŐ, a feleség, az anya az áldozatra kész jóságával és a szeretetével a férfi szívét magához köti. A férfi az erőt képviseli annak minden feladatával, a kihívások megoldása a férfi feladata. Egymagában a nő és a férfi is csak egy félember, éppen ezért alakult ki a társadalomba a párkapcsolat, mert a férfi és a nő így válik egy egésszé, vagyis teljes emberré. A párkapcsolatból kialakul a család, amelynek a szentségén öröködik a Boldogasszony. Ha másért nem a fent kifejtettek miatt kell a család fészket szent helynek tekinteni, mert ez az otthon, ez a családi tűzhely, ez a családnak a szentélye. Régen a magyarok családi istentisztelete a BABBA szentély volt, amely a családi fészektől el különült, ahol a családnak a tagjai ezen a kultikus helyen áldoztak az istennek, istentiszteleti helyként szent és sérthetetlen volt. A Babba ház a magyaroknál a családi háznak egy elkülönített része volt, ahol végre lehetett hajtani az istentiszteletet, az istennek lehetett áldozni hálával és emberséggel. A lelkiségnek a fogalmába beletartozik a babának a fogalma, amely mindenkor bearanyozza a család életét, a baba teszi teljessé a baba házat, vagyis a családnak a kicsiny szentélyét, ahol az istennel lehet elmélyülten lelkiekben találkozni. Magyar népünk a történelmünk során igen sokat szenvedett a kiszolgáltatottságban, éppen ezért ma van a legnagyobb esélyünk arra, hogy szükségszerűen létrehozzuk a lelki egységet, és újra megismerjük az ősi hit és hiedelem világunkat, ezzel együtt helyre kell állítani a magyar lelkiséget. A magyar tenni akarással helyre kell állítani a Haza és a család szentségét. Őseink európai megjelenése óta Európában tényező volt, ma újra ezeket a lehetőségeket fel kell tárni és célul kell kitűzni, hogy Magyarország újra tényező legyen Európában. Ezekhez a célokhoz mást nem szabad felhasználni, mint a szellemiségünket, a politikai életben a kölcsönös előnyöket, az államiságunknak a fokozott erősítését és meg kell szüntetni azt a logikát, hogy a Magyar pártok örökös harcot vívnak a saját érdekei érvényesítésére, a népnek a kárára. Mindent meg kell tenni azért, hogy ez a tehetséges nép újra Európa szellemi nagyhatalma lehessen. A korábbiakban említettem azt, hogy a magyar lelkiség Magna-Mátère a mi

Boldogasszonyunk, melynek a tisztelete ma is ott él a magyar emberek lelkiületében és a tisztelete ma is él. Igaz ma ez a fogalom egy kicsit megkopott, de az anyák, a feleségek és a nőknek a tisztelete megváltozott, tegyük fel magunknak azt a kérdést, hogy miért? Dicső múltunk erre legyen példa, hogy a nőknek a tekintélye miért is volt olyan elismert a társadalmon belül és ma miért olyan amilyen? A nők ragaszkodtak ahhoz a téves eszméhez, hogy a munkafrontján ugyan úgy megállják a helyüket, mint a férfiak. Igen ezt a töke diktálta, mert a családok kialakulása olyan volt, hogy egy keresős volt a család modell, amely a családnak az életfeltételeit biztosította. A nőknek a munkába állása azt segítette elő, hogy a kétkeresős családmódel kezdett kialakulni, amely látszatra azt generálta, hogy a nők egyenlő partnerei a férfiaknak, hol ott ez nem igaz, mert a nők biológiai felépítése nem azonos a férfiakéval és ebből következik az, ami torzítja a nőknek az azonossági tényezőit. A fentiekből láthatjuk ez mit is jelentett a családok helyzetében, hiszen a családmódelnek a megváltozása a kereseteknek az egységnyi munka után kevesebbet kellett a tőkének áldozni, ami azt jelentette, hogy olcsóbb lett általában a munkaerő, amelyet az egységnyi munkára ráfordítanak. Az egy keresős család módelnél az értékarányok ugyan olyanok voltak, mint ma a kétkeresős család módelleknél, mert ma is csak annyit keresnek a családok, hogy éppen újra lehessen termelni a munkának az erejét, vagyis a felhalmozásra szinte semmi sem marad. Dicső múltunk legyen erre a példa, hogy ne a töke határozza meg azt, hogy az anya, nő, vagy asszony munkaerő! A múltunkban erre is meg van a válasz, hiszen a Boldogasszony anyánk mindenkor a nőt védte és tisztelte. Népünk nem más, mint a Nimród fiak leszármazottai, akik benépesítették valamikor úgy i.e. háromezer évvel ezelőtt Mezőpótámiát és a történelemnek a finta úgy hozta, hogy a Hun, Szkíta, Magyar népeket elsodorta a szemiták népe, amely azt eredményezte, hogy a mi népeinknek a vándorlás keserű évszázadai jutottak osztályrészül. Ki is őrizte ezt a népet, ki vigyázott rá a szomorú vándorlásoknak a közepette, ha nem a népünknek a BOLDOGASSZONYA. Az évezredek múltával az ősi Boldogasszonyunk szerepe módosult és a helyére a Fény Fiának az Édesanyja került, akit Boldogságos Szűzanyaként tisztelünk, aki nem más, mint a Jézus Krisztus urunknak az édesanyja. Ebből nem is következhet más, mint az, hogy MÁRIA népe vagyunk. A történelmünk során hány és hány törzsfőnk ajánlotta Mária kegyeibe az országát? Nem tudjuk, de valószínű nem I. István volt az első a sorban, mert én magam azt gondolom „Ő” csak az ősi hagyományt követte. A történelmünk során nagy volt a Hun Szkíta Magyar nép, mint tudjuk Eurázsia nagy részét uralta. A történelmi hagyományok és a történelemkönyvek erről nem beszélnek, hogy a HUN birodalom az akkor ismert világnak az egyik legnagyobb birodalma volt, mert a határai Európát és az Ázsiát át ívelte, pontosabban Ordospusztától egészen az Északi Jeges tengerig ért a határa, valamint a nyugati határa az Atlanti óceánig ért. Tudjuk azt is, hogy az AVAR birodalom mekkora volt, kiterjedése a Fekete tengertől egészen a Rajna folyóig terjedt. Számunkra az is ismert, hogy a Baján kagán büszke lova a Rajna vizét itta. Ma a népünk nagy vezetői meg kérdezhetik hol is van ma ez a nép! Az lenne erre a válaszem, hogy itt vagyunk mind a tízmilliónyian a határokon belül és még legalább ötmilliónyian a határainkon kívül rekedve, amely azért következhetett be, mert a politika nem ismerte föl azt a tény, hogy nem megosztani kell a NEZETET, hanem egységbe forrasztani. Ma is ez a legnagyobb bajunk, hogy a népet ideológiák mellé szervezik és a gyűlöletet keltik minden oldalról, pedig már tanulhattunk volna a történelmünkéből, hiszen a megosztottságnak vagyunk az áldozatai. Árpád apánk utódai egész Európát végig harcolták, az is igaz a történelemkönyveink ma is azt tanítják, hogy az a száz év, amelyet kalandozásoknak neveznek, rabló hadjáratok voltak. Itt és most azt kell mondanom, hogy ez az állítás szemem szedett hazugság, mert a Nyugat-Európai hadjáratoknak más volt a célja, és pedig nem véletlen az, hogy elsősorban a (klastromok) kolostoroknak felkutatása állt a hadjáratok céljai előtt. Azt állítják a történelemkönyveink, hogy a zsákmányszerzés volt fő cél! Ez ellen tiltakoznom kell, mert a főcél az a Karolingok által elrabolt kincseknek a visszaszerzése állt a

hadjáratok középpontjában, hiszen tudjuk, hogy a nagy Károly tizenhat társzekér kincset rabolt el az AVAR uralkodó háztól. Ezek között ott voltak azok a szakrális ereklyék, mint a korona, vagy az országalma, vagy a koronázási palást és számtalan más szakrális tárgy, amelyre az Avarok is és a testvér Magyarok is igényt tartottak. Tudjuk azt is, hogy a ma Szent Korona néven ismert szakrális koronát a nagy Károly sírjából emelték ki, hiszen Károly a mi Szent Koronánkkal temettette el magát. Azt is egyszer már a helyére kellene tenni, hogy Istvánnak ki küldött koronát, mert ebben az időben a Római püspökség olyan gyenge volt, hogy lehetetlen a korona küldése történelemben való beiktatása, mert a hatalom a Kelet-Római (Bizánc) birodalom kezében volt, hiszen az egyházszakadás 1053-ban volt, ekkor már István nem élt. Az AVAR kincsekkel kapcsolatosan el kell mondanom, hogy a Nyugat-Európai Múzeumokat látogatók észrevehetik, hogy az avar kincseknek nagy része ma is a Múzeumokban megtalálhatóak, csak át vannak alakítva. Az avar kincsekkel részleteiben nem kívánok foglalkozni, mert ezt a témakört Fehér Mátyás Jenő öt kötetben feldolgozta, ma már részleteiben Magyarországon is hozzáférhető. A Magyar nép fölött őrökdi a mi Boldogasszonyunk, amikor megéri, arra az idő félrehúzza a fátylát és megmutatja magát a népünknek, mert az „Ő” népe a Magyar és ezt a népet a történelmünk során soha nem engedte az enyészetnek. A mi Boldogasszonyunknak terve volt ezzel a néppel, mert I. István az ország nagyjai előtt ajánlotta föl az országát a Boldogságos Szűz Máriának. Azt gondolom nem az a lényeg, hogy István hányadik volt a sorban az országának felajánlásának a tekintetében, hiszen bizonyosan nem az első volt a történelmünknek a során, mert István is az ősi hagyományaink alapján ajánlotta fel országát Boldogasszonyunknak a kegyeibe. A felajánlást a Nagy Boldogasszonyunknak ajánlotta fel Szűz Máriának, ebből következően álljon itt egy középkori mondás, amelyből azt is megtudhatjuk, hogy milyenek voltak a magyarok. Idézem: „*Extra Hungariam non est vita! Si est vita, non est ita*”

Magyarul így hangzik: Magyarországon kívül nincsen élet! Ha van is élet az nem élet”

Felvetheti bár ki, hogy miképpen lehetséges ez? Úgy gondolom azért, mert az égi Ősanyánk gondoskodik az igazi életről a Magyar nép jövőjéről. Boldogasszonyunk dicsőséges tevékenysége nem más, mint az otthonunk védelmezője, a nőiességünk védelmezője, a földi boldogságunk szerzője, áldozatos tevékenység következménye a szeretet és a jóságnak a megvalósulása, valamint Boldogasszonyunk nem lehet más, mint népünk tanítómestere. A magyar embereknek a bábája a Nimród fiaknak, így a HUN-Szkítha, Magyar népeknek az oltalmazója az országunkról gondoskodó ÉGI ISTENANYA, az ősvangéliumunk évezredek keresztüli hordozója, amelynek az útján kisebb, nagyobb sikerrel ma is járunk. Magyar történelmünkben hány olyan példás asszony szerepet vállaló személy található, akik anyáink példaképei lehetnek. Lássunk erre példákat történelmünkéből, ilyen volt Árpádházi Szt. Erzsébet, a Skóciai Szt. Margit, vagy a Portugál Szt. Erzsébet, de említsük meg az Árpádházi Szt. Margitot, aki kitartásával, hitével és akaraterejével példát tudott mutatni a Magyar nőknek, az anyáknak, a HON leányainak. Tudnunk kell azt, hogy az itt felsorolt szent Hon leányok származásilag mind az Árpádházi királyaink leszármazottjai, vagyis az Árpádok vére csörgedezett az ereikben. Az anyák ezek után is tekintsek a felsorolt Szt. Hon leányokat, asszonyokat példaképeiknek, mert rajtuk keresztül lehet megérteni a Boldogasszony történelmi szerepét, de a szakrális szerepe is itt kap értelemet és itt lehet megérteni Boldogasszony küldetését. A Nimród fiak Boldogasszonya ma a Boldogságos Szűz Mária, aki ma is a Magyar nép patrónusa. Történelmünk során számos Boldogasszonyt ismerünk, csak felsorolásként, meg kell említenem a Boldogasszonyok sorában azokat a személyeket, akik valamilyen kapcsolatban álltak a magyar hit és hiedelem világunkkal.

1, Földtöltő Boldogasszony: az Anyaföld szüzi érintetlensége és szántatlansága adta a tiltó szinbólumot, vagyis a szüzi érintetlenség a Boldogasszonyra utal.

2, Mária születésnapja: Szeptember 08, ez az ünnep a Kis Boldogasszony ünnepe, Szűz Mária emléknappja, más szóval a születésének az évfordulós napja. Ez a nap nem más, mint az úr

megváltásnak az ünnepe, mert a megváltás fénysugarai rá vetülnek a nőre, aki a Fény Fiának az anyja, tehát a Boldogságos Szűz Máriára, akinek a teremtő úr gyermeket adott. Magyarországon a Boldogasszonyt Kisasszonynak is szokták nevezni, más néven fecskehajtó Boldogasszonynak is nevezzük, mert a fecskék általában ezen a napon indulnak hosszú vándorútjukra.

3, Jézus Krisztus urunk fogantatásának az ünnepe. Március 25.-e, amely nem más, mint a Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe, vagy más szóval a fogantatásnak az ünnepe. A Boldogasszony a népünk hitében úgy is él, hogy a Test fogadó Boldogasszony, erről megemlékezik a szegedi Lényi Kódex is, mert ezen a napon az Úr irgalmasságot hint a világra, tehát március 25-e nem lehet más, mint egy irgalmas nap.

4, Sarlós Boldogasszony: A neve ismert a magyar hit és hiedelem világba, mert a szükségükben szenvedők, így a szegények patrónusa és nem utolsósorban gondviselője is. A betegségben szenvedők, vagy fogságban sínylődőknek, valamint a halottaknak a patrónusa is és egyben oltalmazója. A magyar hitvilágunk rugalmasságának köszönhetően Mária anyaságával kapcsolatban a szertartást a felsoroltakért bármikor el lehet végezni.

5, Mária Istenanyaságának az ünnepe: Minden év január 01.-én a Fény Fia istenségéből és az emberekhez való ígéből és a világok (ég és föld) egységéből következik. Mária Boldogasszony az ISTEN gyermekének az anyja, vagyis nyilvánvalóan nem lehet más, mint ISTEN szülő. Az ősi magyar hitben ez a nap a szülő Boldogasszonynak az ünnepe.

6, A Boldogasszonyunk tisztulásának az ünnepe: Ezt az ünnepet a gyertyaszentelő napján tartjuk, ezt az ünnepet Gyertyaszentelő Boldogasszonynak hívjuk, mert Mária a Fény Fiát ezen a napon mutatta be a templomba, ez a nap nem is lehet más, mint a világ világosságának a napja, vagyis a világ világosságával való találkozásnak a napja.

7, Nagy Boldogasszony napja: Augusztus 15.-e, Szűz Mária halálának a napja, mert ezen a napon költözött a lelke a mennyek országába, ahol már a fia várta „ŐT”. Ősi hitünk szerint ezért nevezzük ezt a napot a „Napba öltözött Boldogasszony” napjának. Más néven a Világnak a Nagyasszonya az édesanyák és a nagymamák patrónusa, vagyis a Boldogasszony mindenkié, különösen az Édesanyja a családnak, a családok Anyja a Boldogasszonyunk. A fentiekből is lehet látni, hogy a magyar hitvilágba milyen mélyen beivódott Boldogasszonyunk szeretete és tisztelete, mert Boldogasszony anyánk a mi ÉGIANYÁNK, így nem lehet más, mint a családunknak is az édesanyja a Boldogasszony.

Ha a Boldogasszony fogalmát meg akarjuk érteni, akkor a misztériumot is meg kell érteni, mert akkor nem a Mária dogmából kell kiindulni, hanem a Magna-Máter fogalmából, mert ez az, ami a magyarok hite és a hiedelemvilágába tartozik. Mária rítusát a katolikus egyház, csak az iu. a IV. században kanonizálta. A kor szellemiségét ismerni kell ahhoz, hogy látni lehessen azt, hogy a Saul rabbi mit is akart abban az idézetben, amiről már korábban megemlékeztem. Jézus Krisztus urunk halála után kik is imádkoztak a Szűzanyához, azt hiszem, erre a kérdésre nem kell másként felelni, mint a NÉP, úgy a keleti tartományokban, mint a távolabbi területeken, különösen az ősvallást valló népek körében. A Jézus Krisztus urunk halála után a zsidók totális harcot hirdettek az istenanyának a tisztelete ellen, tehát azokat a vallási közösségeket üldözésnek vetették alá, akik az Isten Anyát valamilyen formába tisztelték, vagy a szertartásaikban megemlékeztek róla. Meg kell érteni azt, hogy a nagy misztérium nem más, mint a teremtés szűzi állapotában való megvalósulása. Nem lehet félre érteni: az ISTEN eredetileg meg nem érthető erőforrásai a teremtés szűzi állapotából való eredeztetésének, ami azt jelenti, hogy az isteni erő csak is szűzi állapotában fogantatott és nem másként. A Fény Fia az isteni nagy misztérium eredetileg le nem mérhető volta az erőforrásnak. Ebből következően Jézus Krisztus urunk is csak szűzen foganhatott, ezt csak is az isteni misztérium alapján érthetjük meg, ez az állapot nem is jöhetett létre, csak a szűzi állapotból. A fentiekből azt is kell látni, hogy az eleve elrendelésnek nincsen helye ebben a filozófiai gondolatban, mert az ősi hitben és hitvilágban ilyen nem létezik és nem is volt, de

még a testvérnépeknél sem. A Boldogasszony valahol egy és ugyan az a Szűzanya fogalmával, de nem Máriát kell érteni ezen, hanem ezen, fogalom alatt a Magna-Mátért kell érteni. Ugyanis a Boldogasszony fogalmából fakad minden szeretet és minden ÉDESANYA a Fény Fia Édesanyja is. Jézus Krisztus urunknak a Fény Fiának emberi alakban való megjelenése csak is a „földre vonatkozó törvények betöltése a feladata”, ebből következően nem az isten lelke, hanem az isten Fiának a teste születet Máriától. A Nagy Boldogasszony lánya nem is lehet más, mint a gabona istennő, ki az életnek és a halálnak kettősségét jelenti, hiszen a misztérium az archaikus formában jelenik meg. Kedves olvasóim feltehetnék azt a költői kérdést, hogy miképpen lesz az egy Anyaistennőből mégis kettő? Igen egyszerű a válasz, mert a Mezopotámiai INNANA a fejlődés és az új népek beköltözéséből ISTÁRRÁ változik, amely a külső területeken további más neveken jelenik meg, így az egyiptomiaknál IZISZ, vagy a Hettita birodalom területén ASZTERE és még számos más néven nevezték, így a görögök az istenanyát AFRODITE-nek nevezték. Ez azt jelenti, hogy a kultúrák kialakulásának a rendszerében újabb és újabb neveken ismerhetjük meg a Magna-Mátért, amely az ősanját jelenti, de egyes kultúrákban már más megnevezésben találkozunk vele. A magyar hitvilágban jelentős szerep jut a hit és hiedelemvilágnak, mert a Kárpát-medencében meghonosodott istenanya kultúrája az égei kultúrában is megtalálható, de az őskirajzás útvonulatát is végig lehet követni, mert a Kárpát-medencei hit és hiedelemvilág régészeti leleteit figyelembe véve azt tapasztalhatjuk, hogy ennek a kultúrának a gyökerei itt találhatóak a Kárpátok szegélyezte medencében, ahonnan az ősnépek kirajzottak a szélrózsa minden irányába. Ebből már más nem is következhetett, mint az, hogy a Mezopotámiai kultúra és a Kárpát kultúra szervesen kapcsolódott egymáshoz, ami azt is jelenti, hogy a két fejlődő kultúra gyökerét tekintve egy és ugyan az, tehát mondhatjuk azt, hogy a két kultúra egy töről fakadt. Ugyan úgy beivódott az égei kultúrába a Magna-Máternek a fogalma, mint az ősi Kárpát kultúrába, ami azt jelenti, hogy a Kárpát kultúra sokkal régebbi, mint az égei kultúra. Az ősanja fogalma legalább nyolc, vagy tíz ezer évet ölel át a Kárpát-medencében, amit vissza tudunk követni, hiszen már a régészeti leleteken az Anyaistennőnek az ábrázolása itt a Kárpát-medencében kb. tíz ezer évvel ezelőtt megjelenik a termékenység istennőjeként. Az Európai kultúra fejlődésében látható, hogy a Középkor idején egy megtorpanásnak vagyunk a tanúi, hiszen az új vallás az anyaistennővel nem igazán tudott mit kezdeni. Ez a fogalom nem fért bele a vallási dogmáknak a fogalom körébe, mert az alapoknak a hiánya ezt nem tette lehetővé, hiszen a Mária fogalom, mint ősanja sehogyan sem volt elfogadható, de a Magna-Máternek a fogalmát ma sem ismeri el a Katolikus egyház, mert a Katolikus dogmákba ez a fogalom nem fér bele, mert a zsidó keresztény logika a világ teremtését másként értelmezi. Nincsen előzetes kezdet és nincsen vég sem, mert az isteni akarat ezt megelőzi, ami az jelenti, hogy az isten hat nap alatt teremtette a világot és nincs helye a fejlődési folyamatoknak. Látható, hogy a fent felvázolt filozófiai gondolat egy szűk mederben található és ebből nincsen kiút, hiszen csakis a dogmák az elfogadhatóak, Az ősvallás filozófiája a társadalmi fejlődésnek az eszközét biztosította, mert a filozófiájában a természeti törvények álltak és nem a dogma. Azt is észre kell venni, hogy a dogmákat vagy elfogadják az emberek, vagy szembe kerülnek a vallási tanokkal. Erre legyen példa az „Ószövetségnek” az esete S. N. Kramer már az 1950-es évek végén megfejtette a Sumer agyagtáblákon lévő ősi kinyilatkoztatásokat, ahol megállapította, hogy az Ószövetség iratai ebből az anyagból lettek megalkotva, kizárólagosan a zsidók szellemvilága szerint. Érdekesség kedvéért említsük meg XXIII. János pápának az 1961. Július 01. beszédét, ahol a pápaállást foglalt az itt felvetett kérdéssel kapcsolatban. Idézem: „*A kereszténység története a keresztény tanítás tökéletes cáfolata*”

Beszédének egy másik szakaszában viszont imígyen fogalmaz. idézem: „A szemináriumainkban alig van ékesszólástan, és a hívek kénytelenek végig kínlódnni az új papok gyatra beszédeit, és a naív jámborkodó imáit. Tele a fejük spekulatív dogmákkal és az ószövetség idejétmúlt és megcáfolt antropomorfista nacionalizmusával, és beleizzadnak a

szegény elneveltek, hogy kihozhassák az isten egyetemes szeretetét, minden népnek adott természeti jogokat és a Krisztusi univerzalitást. Vagyis hamis ókori nívón mozgunk ma is, amikor a pozitív tudomány, a régészet, embertan, földtan, és nem különben a megtalált sumer első biblia is, mindent világosan feltárnak és megmagyarázták. Senki nem érti ezt a maradi és már kimúlt ószövetségi fontoskodást, ami nagy részben összelopkodott és átírt ókori hagyománynak és a letúnt (sumer, pártus, káld, egyiptomi) népeknek megmásított történelme. Szóval kötve vagyunk valami ósdi júdaizmussal, pedig nekünk elég a Jézus Krisztusunk az ISTEN FIA:”

Igen láthatóan a szentatya is másként látta az akkori helyzetet, mert a tudományos eredmények erre megfelelő példát tudtak felmutatni, de ha belegondolunk abba a tételbe, hogy az ősanánk születése a mitológia szerint hogyan történik, akkor talán meg tudjuk érteni az ősanának a születését és minden titkát. Az ősi felfogás szerint az ősanánk születése az ósóceánból jön létre, melyet az INNANA története (Nimród legenda) foglalja keretbe, azt megelőzően viszont a NAMMU-nak, vagy NIMHURSAG-nak nevezték. Néhány évezred elteltével már TIAMAT néven is megtaláljuk, aki a MARDUK-kal vívott szinbólikus harcával megsemmisül úgy, hogy MARDUK kettévágja TIAMAT-ot és a Tiamat felsőrészéből a mennyet, majd az alsórészéből a FÖLDET alkotja meg, amely azt jelenti, hogy az ég és a föld egységet alkotnak, vagyis ezzel megjelenik a teremtő fogalma. A fenti fogalmak nőneműek és egyben szinbólikusak is, amely azt jelenti, hogy a fent említettekkel együtt értelmezhetőek. A legtöbb kultúrában nem ismerik a magyar menny fogalmát, mert a görög, latin, francia, német, angol, vagy a szláv kultúrákban nincsen menny fogalom, tehát ebből is láthatjuk miként alakult ősidők óta a magyar nyelv kifejező eszköztára, sőt ebből következtetünk arra, hogy a magyar nyelv nem lehet más, mint egy ŐSNYELV. Az ósóceánból nem a Nammu születik, hanem a világhegy is az ósóceánból emelkedik ki, amely nem csak a mennyet és a földet foglalja magába. Ezek a gondolatok az idegen nyelvű tudósoknak igen sok fejtörést okoznak, mert nem értik meg a fentiekben kifejtett fogalmakat, mert az idegen nyelvekben ezeket a fogalmakat hímneműként kezelik. Az előbbi érveim alátámasztására nézzük meg a Károly Gáspár Biblia fordítását, amelyben már az első fejezetben bemutat egy magyarázatot. Idézem: „Kezdetben teremté az isten az Mennyet és Földet” A menny szóhoz jelölést tesz amiatt, hogy értelmezni lehessen – ime „az Mennyben és a Földön, Mélségen, vizeken, mind egyet ért, tudniillik azt, amiből Mennyet, Földet minden ékességével egybe töltve”. Ime a példa az ékes szó magyarázata, mert meglepő módon a kettőssége egybe tartja. A nőnemű gondolkodás a Mennyet és a Földet annak kettősségével rendeli alá, amely halmazokon való gondolkodásmódhoz vezet el bennünket. Láthatjuk azt, ha két azonos számértéket egymásmellé rendelünk, akkor a számoknak megváltozik az értelme, mert azt jelentik gyakorlatilag, mint a szám maga. Nem ugyan ezt jelenti ez a fajtagondolkodás gyakorlatilag, amely elvezet olyan fizikai és szellemi gondolatokhoz, amely elősegíti megérteni az atomok működését és egymásra hatásának lehetőségét. Tehát a fizikai gondolkodásunk olyan szintre emelkedik, amellyel ma már meg tudjuk érteni a bonyolult rendszereket. A fenti fejtegetésből jól követhetjük, hogy milyen módon juthatunk el a mai matematikai gondolkodáshoz az ellentétek kettősségének egy új lehetőségéhez és annak a megértéséhez. A számnak az értelmezése nem csak a mennyiséget, hanem a számnak a minőségét is kifejezi, így válik lehetővé a számnak az érthetősége, a fogalmi használatot teremti meg. Amikor megjelent az antikvitásban és a gondolkodásban a fent vázolt ismeretanyag az emberi tudatosság fejlődését lökésszerűen és jelentősen az értelmet kitágította. A mai modern ember megfelelő felkészültséggel újra megéri az ősidők gondolatait, mert a női fogalmak olyan teremtő erőt képviselnek, amely a fogalom értelmét adják. Ezzel a fogalommal egyetlen férfi sem érhet fel, pontosan azért nem, mert csak a női fogalom a teremtő fogalom, amely új életet hoz létre, vagy új alapokat tud teremteni, így a női ISTENANYÁT és annak a fogalmát, amely olyan erővé válik, amely a földi élet létrejöttében

és annak változásaiban ISTENI és mindenható szerepet tölt be és biztosít. Így lehet az, hogy a női elv az élet és a halál urává válhat, tehát érvényesül a kettősség elve. A valós világ filozófiai értelmezésében törvényszerűen létre jön a közösségi együttélésnek a szabályai, ha úgy tetszik a törvényszerűségei. A magyar nyelv alakulásának a terén megfigyelhetjük a nőközpontú gondolkodást, különösen a kora kőkornak az idején, de még a bronzkorban is az ilyen irányú gondolkodás felfedezhető, ami annak a következménye, hogy a korai társadalmak a matriális rendszerben éltek és alkottak, tehát anyajogú társadalmat építettünk. Az ie. II. és az I. évezrednek a fordulóján kezd kialakulni egy olyan új szellemiség, amely nem más, mint egy átmeneti állapot egy új szellemiség kialakulásának a befogadására. Gondoljunk, csak bele ebben az időben alakulnak meg az első olyan vallások, amelyek már a társadalmi berendezkedést is befolyásolni tudják, tehát a társadalom és a vallások kialakulása szorosan összefügg. A társadalom fejlődése létrehozza az állam azon csíráit, amelyek az államnak a működéséhez elengedhetetlenek, ilyenek a társadalmi tagozódások, valamint a szakmák és az állam elnyomó szerveinek a munkásai, akik nem önállóak, de még is nagy befolyással bírnak az államalakulatnak az elnyomó tevékenységére. A vallások a szellemiségnek a továbbvivői, de egyben a szellem szabadságának a hirdetői is, hiszen a szellemiséget nem elég képviselni, de azt a nép körében terjeszteni is kell, mert a spirituális gondolkodás nem ivódna be az embereknek a hit és hiedelem világába. Az ősvallások hiedelem világa azért is szerencsésebb, mert a természeti jelenségeket veszi elsősorban a vallási filozófiájának a középpontjába, nem a kialakult dogmákat, hiszen a dogmákkal egy zárt rendszer alakul ki, amiből már filozófiailag nincsen tovább lépésre lehetőség. Az ősvallások kialakulásával is az államalakulatot támogatták, de ekkor még nem az volt a kérdés, hogy a hatalom kinek a kezében összpontosul, mert a királyságnak az intézménye az nem a vallás privilégiuma volt, hanem az égi istenek biztosították a hatalmat, elsősorban nem a királynak, hanem a királyságot megszemélyesítő koronának volt meg az a szakrális hatalma, amit ma nehezen tudnak legjobban értelmezni. Az első államok élén nem véletlenül papkirályok voltak, de a hatalmat nem a földiektől kapták, hanem az égiek biztosították a számára a hatalmat, de olyan feltételekkel, hogy az égi törvényeket itt a földön érvényesíteni kellett. Ha ezt nem tudta biztosítani, akkor a királyt el kellett távolítani a trónjáról és egy új királyt kellett beavatni a hatalomba, hogy érvényesíteni tudja az égi királyság elvárásait. A természeti népek korában (idején) létrejön egy új irányzat a gondolkodásba és ez azt eredményezi, hogy új vallások keletkeznek, amelyek behatárolják a természeti népeknek a gondolkodását, a látásvilágát, filozófiai gondolkodását. Az új gondolatok befogadására megérett a szellemi szint, hiszen ebben az időben alakulnak meg az első klasszikus vallások, ilyen vallások voltak a Zarathusztrizmus, vagy a Budaizmus, vagy később a Manicheizmus. Filozófiájuk alapját leginkább a kínai Konfucse által hirdetett filozófiai gondolatok határozták meg, amely a felsorolt vallásokban meg is található, ezt a filozófiát Konfucionizmusnak nevezzük, amely valljuk be még ma is hat az emberekre, mert a filozófiája alapjait a természeti erőknek a hatásaiból vezeti le. Ezért lehet az, hogy ma már a Budaizmus több mint vallás, sőt már arról kell beszélnünk, hogy már életformává vált. Az a legnagyobb gond, hogy a szellemiség fejlődésével alig foglalkozik a tudomány, egyszerűen elfelejtik azt, hogy a fejlődés motorja volt valamikor a természeti és pásztornépeknél a spirituális gondolkodás, amely elvezet bennünket az osztálytársadalmak kialakulásához: Ha nincsenek természeti népek, akkor a gondolatuk színessége és a világról kialakult képük olyan lenne, mint a rómaiaknak volt, vagy a görögöknek, a kultúrájában tapasztalható isteni világgép. Olyan kultúra kezdett kialakulni az imént említett két társadalmi alakulatnál, ahol a hatalom vált már az elsődlegessé, nem a szellem szabadságának a szabad áramoltatása, különösen igaz ez a rómaiakra. Róma társadalmá már kizárólag az elnyomásra épült és nem az emberi szeretetre, láthatjuk mindjárt az eredetmondájukból, hiszen a kezdet kezdetén már megjelenik a gyilkosság, ugyan úgy, mint a zsidó kultúrkörben, de a természeti népeknél a megértés és a bizalom került előtérbe,

lásd a Csodaszarvas legendánkat. Azt mondja a Júdeó keresztény vallás, hogy a Kárpát-medencében HONT foglalo magyarjaink barbárok és pogányok voltak és a szellemi identitásuk a kereszténység tanaitól idegenek voltak. Lehet, hogy idegen volt a Júdeó keresztény vallás ideológiájától, de a megtett útról nem az őseink tértek le, hanem az új vallás létrehozói, mert a kereszténység nem Jézus Krisztus urunkkal alakult ki, hanem közel másfél ezer évvel korábban. A kultúra terén viszont a magyarjaink semmivel nem voltak alacsonyabb kultúrával rendelkezők, mint Európa lakosságának bár melyik népe. Azt is tudni kell, hogy a magyarság igen sokat adott az Európai kultúrának, úgy öltözködésterén, mint más egyéb területeken. Öltözködésterén a magyaroktól származik a kabát viselete, vagy a gatyának a viselete, a kötény stb. Egyéb területeken a konzerválásnak a technikája, vagy a füstölésnek a technikája, a szárított ételek készítése. Pejoratív módon mondják az ellenfeleink, hogy a magyarok a nyereg alatt puhították a húst, igen, de szárított formában, a nyeregtáskában legalább 120 kg húsnak a szárított változatát lehetett könnyedén szállítani. Azonban azt sem szabad elfelejteni, hogy a nyershúsnak a nyereg alatti sebeknek a gyógyításában viszont jelentős eredményeit ismerjük. A konyhaművészetben az eleink már akkor pörköltet ettek, amikor még Európában nem is ismerték az ilyen főtt ételeket, de egy másik világot jelentő dolgot adott a világnak a magyarság és pedig a kést, villát, kanalat, valamint az abroszt, de lehetne sorolni mi mindent adtunk a világ kultúrájához, amire nekünk, magyaroknak igen is büszkének kell lennünk. A magyar kultúra szellemisége kiemelkedő volt a világban és ma is az, csak élni kellene vele és nem visszaélni. Ime ebben a rövid tanulmányban is bemutatásra került az a szellemiség, amely a magyarságot jellemezte és jellemzi ma is, csak sokan ezt a szellemiséget ma meg kérdőjelezzik, hol ott ez a miénk és nem másé. A Szkíta népek kultúrája és szellemisége a világon a legelterjedtebb, mert a világ nagy népeivel általában valamilyen módon kapcsolatba kerültek, és ősi hitünk viszont a mai vallások alapjait adták, csak egy kicsit átformálva. A szellemiség nem lehet barbár, de különösen nem lehet pogány, mert a pogány tudatlant jelent és ezért nem tudom osztani a Katolikus egyháznak osztani azt az álláspontját, hogy azok a népek, akik nem a Júdeó keresztény vallást vallják, azok nem lehetnek mások, csak is pogányok. Le kellene már mondani az egyháznak az ilyen jellegű megkülönböztetésekről, mert az összefogás sokkal többet ad a népeknek, amit a vallás megosztásával el lehet élni. Ma egységet kell teremteni a vallási filozófiák mentén, mert minden vallásban az Isten fogalma nem más, mint a teremtőnek a tisztelete függetlenül attól, hogy milyen vallásról beszélünk. Az ősi vallási gondolatok jussanak az embereknek az eszébe, mert az ige ott fogalmazódott meg. A Zarathusztra gondolatai ma is időszerűek, hiszen a gondolat kimondása egyenlő a magnak az elvetésével, amely a sarjadást követően szárba szökken és a termését az emberek szolgálatába állítja. Mit is mond Zarathusztra? „Halljátok a fületekkel a legjobbat, nézzetek rá tiszta gondolatokkal. Amikor két hit között kell választani mindenki a magáért a nagy tűzvész előtt, törekedjen elvégezni ezt.” A két első szellem a látásunkban úgy jelenik meg, hogy ikerpárok, de ez miről ad bizonyosságot, a jó és a rossznak a harcáról, amelyről a bevezető szakaszban beszéltem. A jónak az ellentétpárja a rossz, tehát a rosszat mindenkor kordában kell tartani, hogy ne tudjon eluralkodni a szellemünkön, mert akkor a jót legyőzve eljutunk abba a transz állapotba, hogy a rossz énkünk határozza meg a döntéseinket. Sajnos számtalan esetben tapasztalhatjuk azt, hogy a döntések pillanatában tudható annak a negatív hatásainak eredménye, amely az egész döntésünket feleslegessé teszi, ezzel csak is kárt lehet előidézni. Lásd sok esetben a politikai döntéseket, vagy az egyházszervezetek bizonyos döntéseit. A két első szellem, amely látásként jelenik meg a jó és a rossznak a gondolata, szóban és cselekedetben, ezek között a bölcs ember helyesen tud választani, csak a bolond nem! Nem vállalhatjuk fel a rossz döntéseket akkor, ha a döntést hozó tudatosan döntött úgy, ahogy a döntését meghozta, mert a felelősséget nem szabad át vállalni, így a felelősség a döntést hozóé. A jövőt illetően a szándékos rossz döntést hozót nem szabad a döntések

meghozatalába bevonni, mert a Népének, a Nemzetének csak kárt okoz. „Kezdetben vala, amikor a két szellem találkozott, létrehozták az életet és a holt világot, vagyis a – nem életet- s a végén a hazugság követői a lehető legrosszabb létben részesülnek. Am a jót követők a lehető legjobbat kapják.” A két szellem közül, aki a hazugságot választotta, az a legrosszabbat választotta, ebből következően a tiszta szellem, amely úgy ölti magára a mennyeket, mint valamennyien az öltözéket, tehát a jót választotta. Így kell tenni azoknak is, akik engedelmesen eleget tettek az isteni kinyilatkoztatásnak (Ahuramazdának). A természettől idegen tanok azt is jelentik, hogy rossz irányt választottak, ebből az következik, hogy eluralkodik az elvakultság, lásd a tanácskozásokat az ilyen esetekben, ezért van az, hogy a legrosszabb gondolatokat választották. A rossz gondolatok az elvakultságnak a hordozója, lásd a II. világháború vallás oldaláról történt állásfoglalásait, nem a szellemi filozófia hiánya okozta a tragédiát, hanem a vallás intézmény rendszerének a munkatársai, így a római püspök és egyházvezető szervezetei. Az ilyen döntések az emberek szellemvilágában jelentős károkat tudnak okozni, hiszen az erőszakra való buzdítás sohasem a legjobb tanácsadó! Mit is mond ezekre a kérdésekre a nagy bölcs Zarathusztra: idézem. „Ha ti, ó halandók, szorgosan meghallgatjátok e parancsolatokat, amelyeket MAZDA (isten) parancsolt a boldogságról és a fájdalomról, a hazugság követőinek hosszan tartó büntetéséről és a jót követőknek, áldásáról, innentől fogva minden rendben lesz.” A szellem szárnyalásának biztosítása és a jónak a kiválasztása mindenkor a választástól függ, de a jóakarát az utat tud mutatni döntéseink helyességéről, amely nem lehet más csak is az ember felelőssége az ember-társainak irányába. Ez a filozófiai gondolat ma is érvényes, mert a jól előkészített döntésekbe olyan szarvas hibának nem szabad bele kerülni, amely NÉPÜNK nyomorát vázolja fel. Döntéseinkért mi magunk vagyunk a felelősök és nem a nép, a nép leg feljebb ítéletet mond a döntéseinkről. Általában az embereknél megfigyelhetjük a lelki rokonságot az ősi hitünkkel kapcsolatban, őseink találkozása a fenti filozófiával több ezer éve megtörtént, de a gondolatok ma is hatnak, mert a mai vallások alapját adják, még akkor is, ha erről nem szívesen beszélnek az egyházak vezetői, hiszen kiderülne az, hogy a vallások kialakulása ma már eljutott a politikai szintig, amely a hitéletet gyengíti. Zarathusztra gondolatai bekerültek a zsidók hitvilágába és onnan a keresztények filozófiai gondolatvilágába és ebből tovább építkezve a muszlimok is a tanítás egyes elemeit át vették és a saját filozófiai gondolataikba beépítették. Az ősi gyökerek nem mások, mint amit felvázoltam ebben a rövid tanulmányomban, hiszen az egyetemes gondolkodás alapjait kell megismerni ahhoz, hogy a logoszt meg tudjuk érteni.

Felhasznált irodalom

- Paul Kriwaczek
Zarathusztra nyomában. 2002. Nürnberg
Magyarországon Gold Book Debrecen
- Mani gyűjtemények
Gyöngy himnuszok L.N. L. Kiadó Cadosburg 1985.
Magyarországon 2003. felelős kiadó L. Nagy Lajos
- Anton Gadal
A Katarok öröksége Rosekruis Pers-Haarlem-
Hollandia 2006. Magyar nyelvű kiadás 2006.
- Válogatás
Mani Gyöngy énekek L.N.L. Kiadó Hajdúszoboszló
2004.
- Israel Finkelstein és
Neil Aser Silberman
Dr Radó Polikárp
Biblia és régészt Gold Book 2004.
- S.N. Kramer
Az ószövetség története. Szentírás egyesülete
Kiadása Budapest 1937.
- László Levente szerkesztésében
Ős kinyilatkoztatás- agyagtábla megfejtése Chicagó
1959.
- Badiny Jós Ferenc
Mithras és misztériumai: I. és II. kötet Kairosz kiadó
2005. évben
- Károly Gáspár
Káldeától Ister-Gamig I. és II. és III. kötet Magyar
Ház kiadó 2004 Budapest.
- Falvay Károly
Vizsolyi Biblia 1590. Vizsoly – Európa kiadó 1986.
Budapest
- Nagyboldogasszony - Püski kiadó 2005-2006.
Budapest.

A Tanulmányt írta: Adacsi Veszelszki Ferenc Domonyvölgye. 2010 Április 11.